

๑

พี่...

สายลมหวัดหวิวพร้อมๆ กับใบไม้แห่งกรอบแกรบร่วงพรั่งลงมาจาก
ต้นไม้สองข้างทาง

รถขับเคลื่อนสโลต่อนครั้งคันหนึ่งแล่นโยกเขยออกมาจากราวป่า
ด้านใน ก่อนจะมาหยุดอยู่ตรงป่าละเมาะช่วงก่อนถึงทางเข้าหมู่บ้าน

ชายหนุ่มร่างสูงที่เป็นคนขับ หันมาพูดกับคนที่นั่งด้วยกันหัวนๆ

“ทึ่งแม่่มันตรงนี้แหละ”

“ครับ หัวหน้า”

คนตอบเปิดประตูรถไปอยู่ที่กระบะท้าย ตรงนั้นมีร่างของชายฉกรรจ์
แต่งตัวซ่อมซ่อแบบชาวบ้านคนหนึ่งนอนอยู่ เนื้อตัวของเขาฟกช้ำสะบัก-
สะบอม ตากับปากบวมเป่ง และมีคราบเลือดเกรอะกรังไปทั่ว

คนบาดเจ็บเงยหน้า กลอกตาขึ้นมองก่อนที่จะถูกสองมือแข็งแรงของ
อีกฝ่ายลากลงมา แล้วเหวี่ยงโครมลงไปที่พื้นด้านล่างอย่างไม่ปราณีปราศรัย

“โอ๊ย!”

“หัวหน้าไม่เอามึงตายก็บุญแล้ว หาทางกลับบ้านเองแล้วกัน”

จากนั้นคนพูดก็เดินกลับไปขึ้นรถ ไม่กี่วินาทีถัดมาเจ้าโพรวิลส์นิม
เหล็กก็เล่นฝุ่นตลบจากไป ทั้งให้ชายผู้นั้นพุงบ่องอชิงอยู่กลางทางดิน
แห้งๆ พร้อมกับเปล่งเสียงโอดโอยด้วยความเจ็บปวดทรมาน
...นั่นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวาน...

วันนี้ที่สำนักงานสถานีควบคุมไฟป่าบ้านวังป่าแดง พิชิตเดินมาบอก
หัวหน้าของเขาด้วยใบหน้าที่ไม่สู้ดีตั้งแต่เช้า

“ทำอะไรแล้วครับหัวหน้า ไปๆ มาๆ ไฉนนั้นเป็นคนของผู้ใหญ่บ้าน
เรื่องเมื่อวาน ผู้ใหญ่รู้แล้ว”

“แล้วไงวะ?”

ชายหนุ่มหัวหน้าสถานีถามเสียงเรียบ ตายังไม่ละจากเอกสารตรงหน้า
ขณะที่มือเอื้อมไปหยิบถ้วยกาแฟที่วางทิ้งจนเย็นชืดมาจิบ

“ก็...ผู้ใหญ่มาขอพบหัวหน้า ตอนนั้นนั่งรออยู่ข้างนอก” พิชิตตอบเสียงเบา
แวตามีแวว

“เพื่อพวกอิทธิพลจริงๆ ไครรี ผู้ใหญ่คนไหน”

ประโยคสุดท้าย ‘วสุธา ปิติทัศน์’ ถามแบบไม่ต้องการคำตอบนัก
เขาเพิ่งย้ายมาเป็นหัวหน้าสถานีแห่งนี้ได้ไม่ถึงเดือน มัวแต่ยุ่งอยู่กับการสาน
ต่องานเอกสารจากหัวหน้าสถานีคนเก่า บวกกับต้องเข้าไปสำรวจพื้นที่ป่าที่จะ
ต้องรับผิดชอบเกือบทุกวัน ทำให้ยังไม่มีเวลาไปทำความรู้จักใครนอกจาก
คนในสายงานป่าไม้ของตัวเอง พวกผู้หลักผู้ใหญ่ในพื้นที่อย่างพวกกำนัน
ผู้ใหญ่บ้าน หรือพวก อบต. นั้น เขาคิดว่าทำงานไปสักพักก็ค่อยๆ รู้จักกันไปเอง
คงไม่ต้องถึงกับเสนอหน้าไปฝากเนื้อฝากตัวกันตั้งแต่แรกกระมัง

...เขาเป็นคนแข็งแรงๆ อย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร ไครรับได้ก็รับ รับไม่ได้
ก็ไม่ต้องรับ...

เมื่อวสุธาเดินออกจากห้องทำงานด้านในไปเป็นส่วนรับแขกของสถานี เขาก็มองไม่เห็นใครนอกจากเด็กสาวผมซอยสั้นหน้าตาเกลี้ยงเกลาคนหนึ่ง เธอสวมเสื้อยืดสีขาวพอดีตัว ใส่กางเกงยีนส์ฟ้าซีดมีรอยขาดๆ ที่เข่า กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาอ่านแผ่นพับเรื่องไฟป่าอย่างสนใจ เขาเดาว่าคงเป็นพวกนักเรียนนักศึกษาที่มาขอข้อมูลไปทำรายงาน

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว เหลียวมองไปรอบๆ เธอคนนั้นเงยหน้าจากแผ่นพับ เขายิ้มให้เล็กน้อยพอเป็นพิธีก่อนจะตะโกนถามลูกน้องที่เดินลืวออกไปยืนสูบบุหรี่ปุ๊ๆ อยู่นอกตัวอาคาร

“ไหนะชิต ผู้ใหญ่ที่มาหาเรื่องตั้งแต่เช้า”

พิชิตล่ำลักร้วนบุหรี่ยื่นตองไอออกมาหนึ่งแฉัก เขาไม่ตอบ ได้แต่นัยปากไปมา ขยิบต่ายขยับๆ คนร้องถามเอะใจ หันมาที่เก้าอี้รับแขก เด็กสาวจ้องเขม็งอยู่ก่อนแล้ว แต่ทำนั่งแบบเด็กๆ เมื่อครูเปลี่ยนไปเป็นนั่งไขว่ห้างเอามือถือดอก หน้าตาเคร่งเครียดจนแทบจะกลายเป็นมูตบึ้ง

“ฉันเอง ผู้ใหญ่ที่มาขอพบคุณ”

“?”

“ได้ข่าวอยู่เหมือนกันว่ามีหัวหน้าไฟป่าย้ายมาใหม่ แต่ไม่คิดว่าจะบ๊ีบจะเกิดเรื่องปั๊บ เอละ เข้าเรื่องเลยดีกว่าหัวหน้า เมื่อวานตอนค่ำๆ บังเอิญเหลือเกินที่ฉันขับรถกลับจากธุระ แล้วไปพบลูกบ้านของฉันนอนพะงาบๆ จะตายแหล่มีตายแหล่อยู่ตรงปากทางหมู่บ้าน ถามไถ่ก็ได้ความว่า คุณกับพวกคุมซ่อมเขาจนหนาว ฉันก็ไม่อยากเชื่อหรอกนะ ก็เลยจะมาถามคุณ แต่เห็นท่าทางคุณแล้ว สงสัยจะไม่ต้องถามว่ามันจริงหรือเปล่า”

ชายหนุ่มมัวแต่แปลกใจกับภาพลักษณ์ผู้ใหญ่บ้านจนแทบจะไม่ได้ฟังคำพูดยาวๆ กับน้ำเสียงแข็งกร้าวของเธอ ผู้ใหญ่บ้านหลายห้องที่ที่เขาเจอ แม้จะมีผู้หญิงอยู่บ้าง แต่ทุกคนก็ดูเป็นผู้ใหญ่ ไม่มีสักคนที่ดูเป็นเด็กนักเรียน ม.ปลาย อย่างเธอคนนี้

“แล้วเจ้านั่นมันบอกเธอ เอ๊ย บอกผู้ใหญ่หรือเปล่าครับว่ามันกำลัง

เผาป่า” เขาย้อนถาม

แต่เธอย้อนเขา “เผาหรือไม่เผา เจ้าหน้าที่อย่างคุณมีสิทธิ์ไปทำร้ายร่างกายเขาปางตายรี”

“เราก็เข้าไปเตือนดีๆ อ้า...ก็ไม่ได้หนักหรอก เจอคนกำลังเผาป่า จะให้เราไปยกมือไหว้ขออภัยก็ใช่ที่ จริงไหมครับผู้ใหญ่ เราเข้าไปจับกุม แต่คนของผู้ใหญ่ขัดขืน แล้วยังจะทำร้ายเราก่อนด้วย”

“คุณจะพูดยังไปก็ได้ หลักฐานก็ไม่มี แต่คิดง่ายๆ แค่คนคนเดียวจะทำร้ายคุณสองคนได้อย่างไร เท่าที่ฉันรู้จักนายมีมานาน ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นนักเลงหัวไม้อะไร ก็แค่ชาวบ้านธรรมดาๆ ที่เข้าไปในป่าเพื่อหาผักหวานเท่านั้นเอง”

“ผู้ใหญ่พูดว่า เท่านั้นเองหรือ?” ชายหนุ่มหัวหน้าสถานีพูดเสียงดังจนอีกฝ่ายสะดุ้ง แต่พยายามซ่อนท่าทีไว้ “รู้ไหมสาเหตุที่เกิดไฟป่า ทำให้ป่าไหมวอดวายจนรัฐต้องใช้งบประมาณมหาศาลมาเพื่อการนี้ ก็เพราะมีพวกหาของป่าแบบนายมีของคุณนี่แหละ ให้ตายเถอะ ยุคนี้แล้ว ผมไม่อยากเชื่อเลยว่ายังมีผู้ใหญ่บ้านที่สนับสนุนให้ชาวบ้านเผาป่าหาผักหวานกันอยู่อีก”

ไฉนแบบนั้น ผู้ใหญ่บ้านสาวก็ลุกขึ้นยืนโต้ทันควัน “ฉันไม่ได้สนับสนุน” น้ำเสียงของเธอลั่นด้วยแรงโทสะที่เจ้าตัวพยายามข่มเอาไว้ “ฉันก็เป็นเจ้าหน้าที่ทำงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชน คุณไม่รู้อะไรแล้วอย่ามาพูดดีกว่า ชาวบ้านที่เดือดอดอยากแร้นแค้น ที่ทำกินก็ไม่ค่อยมี อาชีพเล็กๆ น้อยๆ ของเขาอย่างหาของป่า จริงอยู่มันผิด แต่มันก็ทำให้เขาไม่อดตาย เราก็ต้องค่อยๆ ปรับความเข้าใจ ต้องให้ความรู้ และต้องยืดหยุ่นพอควร ไม่ใช่ใช้กฎหมายทำตัวเป็นศาลเตี้ยซ้อมชาวบ้านซะแทบตายแบบนี้”

วสุธานี เขาไม่ถนัดนักหรอก...เรื่องต่อลื้อต่อเถียงกับผู้หญิง

“นายมีบอกว่า เขาล้มแล้ว คุณยังตามไปกระที่บเขา จริงไหมหัวหน้า”

“จริง”

“...”

“อ่า...ผู้ใหญ่นะครับ” เป็นเสียงของพิชิตที่เข้ามาเ็นอยู่ตั้งแต่เมื่อใดไม่มีใครรู้ เขาเอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ “ผู้ใหญ่ใจเย็นๆ ฟังหัวหน้าอธิบายอีกหน่อยดีไหมครับ เมื่อวานเราป้องกันตัวจริงๆ นะครับ”

“ช่างเถอะชิต พุดไปก็คงเสียเวลา” วรุธาส่ายหน้าแบบปลงตก “เอาเป็นว่าผมขอโทษผู้ใหญ่แล้วกัน จะได้หมดเรื่อง ขอโทษนะครับผู้ใหญ่”

“ทำร้ายคน แค่อุทโทษ คงยอมความกันได้หรอกนะ เรื่องนี้อาจต้องให้กฎหมายตัดสิน” เธอพูดเสียงเฉียบ

“ผู้ใหญ่จะฟ้องผมหรือ? หรือแค่ขู่?”

“คุณคิดเอาเองสิ ฉันไปละ อ้อ...ชิต”

“คะ...รับ...ผู้ใหญ่”

“นายลองคิดดูนะ ถ้าเป็นนายถูกทำร้ายบ้าง แล้วลูกพี่นายไม่ออกมาปกป้อง ไม่ออกมาช่วยเหลือให้ความเป็นธรรมกับนาย นายจะรู้สึกยังไง”

พูดจบเธอก็ผลุนผลันลงจากสำนักงาน ขึ้นรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

วรุธามองตามหลังแล้วนั่งอยู่พักใหญ่ วันนี้จู่ๆ ก็ทะเลาะกับผู้ใหญ่อมมือตั้งแต่เช้า ดูท่าทางการของเขาจะเสียฤกษ์ไปทั้งวัน มองไปยังท้องฟ้าโกลๆ เห็นเมฆทะมึน เมฆอย่างนี้ ฝนน่าจะตกมาสร้างความชุ่มชื้นให้ป่าบ้าง แต่เท่าที่รู้ฝนกับป่าแถวนี้เป็นอริกันมานาน สำหรับหลายหมู่บ้านในย่านนี้ เมฆสีทึมที่เห็นก็เป็นแค่ภาพลวงตาเท่านั้น

“ผมว่านะ” พิชิต ผู้ช่วยที่เขาเพิ่งจะรู้จักและถูกอัธยาศัยเอ่ยแนะนำขึ้น “หัวหน้าไปคุยกับพ่อของผู้ใหญ่ดีกว่ามังครับ จะได้เข้าใจกัน ไม่งั้นต่อไปมันจะดูหน้ากันไม่ได้ ทำงานกันก็ลำบาก”

“ผู้ใหญ่คนไหนเขาชื่ออะไรหรือ ทำทางนักเลงโต แล้วพ่อเขาเป็นใคร”

“เห็นชาวบ้านเรียกกันว่า ผู้ใหญ่ฟ้า...เออ ชื่อตรงข้ามกับหัวหน้าดินของเราเลยแฮะ ฮ่าๆ” พิชิตขำข้อสังเกตของตัวเอง แต่อีกคนไม่ขำด้วย

พิชิตเลยต้องเข้าเรื่องต่อ “พ่อเขาเป็นนายก อบต. ของที่นี่แหละครับ”

“ฮา! เป็นนักการเมืองท้องถิ่นทั้งพ่อทั้งลูกเลยอะ มิน่า ถึงได้วางกัมขนาคนี่”

“แต่ชาวบ้านก็รักเขานะครับ นายกฯ ปรีชานะ ชาวบ้านเลือกกันทุกสมัย พอลูกสาวลงสมัครผู้ใหญ่บ้าน ชาวบ้านก็เลือกลูกสาวต่อ”

“ผูกขาดกันทั้งตระกูลว่ำนั่น เลือกกันตามความเคยชิน ตามอำนาจเงินที่ๆ เมืองไทยจงเจริญ” ชายหนุ่มพึมพำอยู่ในลำคอ “เอะเออะ ว่ำนๆ ฉันจะไปคุยกับนายกฯ ดู คิดว่าพูดกับพ่อน่าจะรู้เรื่องมากกว่าพูดกับลูกสาว”

เขาเดินกลับเข้าห้องทำงาน หยิบเอกสารจากส่วนกลางมาอ่านต่อ แล้วก็วางลงอย่างหงุดหงิด ชายหนุ่มรู้สึกเซ็งๆ ที่วันนี้มีเรื่องให้เสียสมาธิตั้งแต่เช้า

ลุกขึ้นไปยืนมองแผนที่ดาวเทียมขนาดใหญ่ที่ติดอยู่ที่ผนังห้อง เวลาคิดอะไรไม่ออก เขาก็มักจะมายืนมองแผนที่ตรงนี้ ตามองไป ใจก็คิดแต่เรื่องราวไปเรื่อย ๆ

จากแผนที่ เขามองเห็นภูมิประเทศในแถบนี้ได้ค่อนข้างชัด ถนนใหญ่สายหลักพาดผ่านตัวอำเภอ ต่อเลยมาถึงตำบลชายแดนตะวันตก ซึ่งตำบลคลองแห่งนี้แม้จะอยู่ชิดแนวป่าก็จริง แต่สภาพของป่าก็เสื่อมโทรมและค่อนข้างแห้งแล้งด้วยน้ำฝนที่ตกลงมาค่อนข้างน้อยในแต่ละปี

เขามองอีกนิดก็จะเห็นลำคลองสายหลักที่วางตัวคดเคี้ยวไหลผ่านหมู่บ้านต่างๆ น้ำในคลองแห้งขอดแทบทั้งปีสมกับชื่อตำบล ยิ่งเข้าหน้าแล้งด้วยแล้ว สายน้ำที่ไหลรินกว้างไม่เกินเมตร และลึกไม่พ้นตาตุ่ม แต่ถึงกระนั้นว่ากันว่ายังดีกว่าปีก่อนๆ ที่มีแต่โคลนและฝุ่นตลอดทั้งลำคลอง สภาพที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นนี้ คงเป็นผลสืบเนื่องมาจากการอนุรักษ์ป่าที่ทำกันอย่างจริงจังในระยะหลังนั่นเอง

ที่นี่เป็นที่ตั้งของอุทยานแห่งชาติคลองแห้งซึ่งเป็นอุทยานฯ ที่มีขนาดใหญ่กินอาณาเขตของป่าไปถึงสามจังหวัด และด้วยความที่ผืนป่าแห่งนี้ค่อนข้างแห้งแล้ง เสี่ยงต่อการเกิดไฟป่ามากที่สุดแห่งหนึ่ง หลายปีมานี้ทางกรมอุทยานฯ

จึงได้จัดตั้งสถานีควบคุมไฟฟ้าของจังหวัดขึ้นที่หมู่บ้านวังป่าแดงซึ่งเป็นหมู่บ้านที่ใหญ่ที่สุดในจำนวนหมู่บ้านทั้งสี่ของตำบลคลองแห้งด้วย และในอดีตที่ผ่านมา ก็พบว่าโชคดีที่ไฟฟ้าที่เกิดขึ้นที่ป่าแห่งนี้แม้จะบ่อยครั้ง แต่ก็ เป็นครั้งย่อยๆ ซึ่งเจ้าหน้าที่ใช้เวลาไม่นานก็ดับได้ทัน

แต่ก็อีกนั่นแหละ โลกทุกวันนี้ ธรรมชาติมันบิดเบี้ยวไปจากเดิมเสียแล้ว ปรากฏการณ์เอลนีโญและภาวะโลกร้อน ทำให้ป่าทุกที่โดยเฉพาะป่าแถบนี้ เสี่ยงต่อมหันตภัยจากไฟป่ามากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว และแต่ละครั้ง ก็มักจะใหญ่โตเกินความคาดหมาย

เจ้าหน้าที่มือดีๆ ที่มีประสบการณ์สูงอย่างวสุธาจึงถูกโยกย้ายจากเขต อุทยานทางเหนือมาควบคุมดูแลและฝึกฝนเจ้าหน้าที่ดับไฟป่าในเขตนี้ให้ เชี่ยวชาญ

สำหรับวสุธาแล้ว การดับไฟป่าที่ดีที่สุดก็คือการป้องกันไม่ให้เกิดไฟป่านั้นเอง แต่เมื่อมาดูข้อเท็จจริงกัน ชายหนุ่มก็แสนจะหนักใจ อุทยานฯ คลองแห้ง ในเขตนี้ ป่าแห้งแล้งกว่าเขตจังหวัดอื่นๆ อาชีพของชาวบ้านคือการทำพืชไร่ จำพวกไร่มัน ไร่สับปะรด ไร่ข้าวโพด ซึ่งการทำไร่เหล่านี้ก็มักจะมีการบุกรุกพื้นที่ป่าอยู่เสมอ แล้วไหนจะเรื่องที่พอมดฤดูกาลทำไร่ ชาวบ้านมักจะไปเก็บของป่ามาเป็นรายได้เสริมชั่วคราวนั้นอีกเล่า

นั่นเป็นปัญหาระดับชาติที่รัฐบาลหาทางแก้กันมานานแล้วแต่ยังแก้กันไม่ตก เขาเป็นแค่เจ้าหน้าที่ตัวเล็กๆ คงจะทำอะไรไม่ได้มาก

สิ่งที่ทำได้ก็คือ เมื่อป้องกันอย่างถึงที่สุดแล้ว หากยังมีไฟป่าเกิดขึ้นก็ต้องพยายามดับมันให้เร็วที่สุด...ก็เท่านั้นเอง

ชายหนุ่มกลับมาหนึ่งที่เดิมแล้วทอดถอนใจ ใครๆ ก็พูดกันว่าเขาเป็นคนเก่ง แต่ทุกๆ ครั้งก่อนที่จะนำกลุ่มลูกน้องออกปฏิบัติการ เขามีความเครียดสูงเกินกว่าคนอื่นจะรู้ เขามักจะมีภาพหลอนของเปลวไฟตามติดอยู่ในความคิดคำนึงทั้งยามหลับยามตื่น ช่วงนั้นหลายๆ คืนมักจะฝันว่าร่างกายตัวเองถูกไฟเผาไหม้

จนเมื่อหลายวันผ่านไป และไฟป่ามอดสนิทนั้นแหละ เขาถึงผ่านพ้นความเครียดของจิตใจไปได้

เพราะชีวิตเป็นอยู่เช่นนี้ วสุธาจึงไม่อยากหาพันธมิตรมาผูกพัน ว่าที่จริงชายหนุ่มอายุ ๓๒ ควรที่จะได้มีครอบครัวหรือกระทั่งคนรักเป็นตัวเป็นตนได้แล้ว แต่เขาก็กังขังไม่พร้อมให้ใครต้องมาห่วงกังวล

ล้าพลังความห่วงใยของพ่อแม่ที่อยู่ทางกรุงเทพฯ เขาก็รู้สึกว่ามันมากพอแล้ว หากต้องมีผู้หญิงอีกคนมาห่วงเขาหรือทำให้เขาห่วง วสุธาก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ชีวิตเขาจะหนักหนาสาหัสขึ้นอีกเพียงไหน

“เป็นเพราะมึงไม่เคยพบคนที่มึงรักเขาจริงๆ นะลิ มึงถึงหาเหตุผลแบบนี้มาให้ตัวเอง”

คนที่พูดคือเพื่อนสนิทคนหนึ่งซึ่งเป็นจิตแพทย์อยู่ที่กรุงเทพฯ เวลาเครียดมากๆ เขาก็มักจะปรึกษาหารือกับเพื่อนคนนี้ วสุธาเป็นคนสมัยใหม่พอที่จะไม่คิดว่า คนที่เข้าหาจิตแพทย์คือคนเป็นโรคจิต หรือคนเป็นบ้า แต่เขาคิดแบบคนตะวันตกหรือคนในประเทศเจริญแล้วทั้งหลายคิดคือ การมีจิตแพทย์ประจำตัวเป็นเรื่องจำเป็นของทุกคน

“มึงคิดจั้นหรือวะไอ้หมอ กูว่าไม่น่าใช่มั้ง” เขาแย้ง แต่แวตาก็ยอมรับกลายเป็น

“แล้วกูจะคอยดู วันไหนที่มึงชอบใครเข้าจริงๆ เหตุผลทั้งหลายของมึงรับรองหายเกลี้ยง มึงมีแต่จะอยากได้เค้ามาอยู่ใกล้ๆ ทั้งวันทั้งคืน ซึ่งกูว่าดินะไ้ดิน ถ้ามึงมีเมีย มึงหายเครียดแน่ๆ”

“ใช่ เพราะเมียกูเป็นฝ่ายเครียดแทนไง”

“เออๆ” กรวิกหัวเราะ “มึงรีบๆ หาได้แล้ว”

“อยู่แต่ในป่า มีแต่ลิงแต่ค่าง คงเจอผู้หญิงง่ายหรอกระ”

“โธ่เอ๊ย! มึงก็ลดสเปกลงบ้างสิ ลูกสาวชาวไร่ชาวป่าที่พร้อมจะมาหุงหาอาหารให้มึงมีถมไป”

นี่ถึงคำพูดจิตแพทย์เพื่อนรักแล้ว วสุธาก็รู้สึกผ่อนคลาย วุบหนึ่ง

อะไรไม่รู้ทำให้หนีไปถึงยายผู้ใหญ่นั้นนั้น อัดคิดไม่ได้ว่า ถ้าต้องเจอผู้หญิง
ทำทางแข็งโปกแบบนั้น ชาตินี้เขาขอแต่งงานกับลิงตัวเมียดีกว่า น่าจะสบายใจ
กว่ากันเยอะ

๒

เมื่อเดินออกจากสำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลคลองแห้ง หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า อบต. คลองแห้ง ‘ฟ้าวรรณ ชมพูเอก’ อดที่จะเหลียวกลับไปอ่านป้ายที่ติดอยู่ตรงด้านหน้าตัวอาคารไม่ได้

“ตรงเวลา รักษาสัตย์ จัดสิ่งดีๆ เพื่อพี่น้องคลองแห้ง”

อ่านแล้วก็บอกกับตัวเองทุกครั้งว่าจะต้องเขียนป้าย หรือหาคำขวัญติดที่ทำการของเธอให้ได้แบบนี้บ้าง ที่ผ่านมามันรอบข้างคิดมาให้เธอหลายคำขวัญ แต่เธอก็ไม่ถูกใจเอาเสียเลย เป็นต้นว่า

“ยิ้มหวานของท่าน คือฝันหวานของเรา”

หญิงสาวติ “ดูเพ้อๆ หน่อมแน้มไปม๊าย”

“บริการไม่เลือกหน้า ชาวประชาสุขใจ”

เธอส่ายหน้า “ดูเหมือนด่ามากกว่านะ โอ้อ้อว่าไม่เลือกหน้าเนีย”

“บำรุงสุขทุกเวลา คุ่มค่าทุกนาที”

ฟ้าวรรณสะตูดกีกก่อนย้อนถาม “จะให้ดูทีวีช่องไหนจ๊ะ”

“วินัยเริ่มที่บ้าน สอนลูกหลานให้มีระเบียบ”

คราวนี้เธอหัวเราะก๊าก “นั่นมันคำขวัญวันเด็กไม่ใช่หรอ ค่ะ แต่ไม่รู้
ว่าของปีไหน”

เป็นอันว่าจนแล้วจนรอด ที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งก็คือบ้านพักของเธอ
นั้นแหละ ยังไม่มีป้ายแสดงวิสัยทัศน์ใดๆ แต่หากจะว่าไป ฟ้าวรณก็ไม่ได้
ใส่ใจเรื่องหยุ่มหยมพรรค์นี้นักหรอก สำหรับคนรุ่นใหม่ไฟแรงอย่างเธอ
อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับการทำงานอย่างหนักเพื่อพิสูจน์ให้ชาวบ้านที่เลือกเธอ
มาได้ประจักษ์ว่า พวกเขาเลือกคนไม่ผิดมากกว่า

สิ่งที่หญิงสาวไม่อยากได้ยินหรือรับรู้ก็คือ เธอได้ตำแหน่งนี้มา
เพียงเพราะเธอเป็นลูกสาวของนายฯ ปรีชา เพราะก่อนหน้านี้เธอก็เคยทำงาน
เพื่อสังคมมาไม่น้อย เธอเคยเป็นอาสาสมัครประจำสถานีอนามัยในตำบลและ
เป็นผู้นำกลุ่มชุมชนย่อยๆ มาก่อน โดยที่งานทั้งหลายที่ทำนั้น ก็ไม่เคย
ได้รับเงินเป็นค่าตอบแทนเลยสักบาทเดียว และคงเพราะผลงานต่างๆ ที่ผ่านมา
ชาวบ้านวังป่าแดงจึงเลือกเธอขึ้นเป็นผู้ใหญ่บ้าน ถึงแม้ฟ้าวรณจะยังอายุน้อย
เพิ่งผ่านวัยเบญจเพสมาไม่กี่เดือน แต่วุฒิภาวะของเธอ ต่อให้คนอายุสี่ห้าสิบ
บางคนก็ไม่อาจเทียบได้

ยิ่งเรื่องการเอาใจใส่ทุกข์สุข หรือช่วยเป็นธุระแก้ไข้ปัญหาของลูกบ้าน
ที่มาร้องเรียนนั้น ถือเป็นคุณลักษณะอันดีเลิศของเธอที่ทุกคนในหมู่บ้าน
ชื่นชม หลายคนถึงกับให้เกียรติตั้งฉายาลูกสาวนายฯ ปรีชาคนนี้ว่า
‘ผู้ใหญ่ฟ้า ๒๕ ชั่วโมง’ เลยทีเดียว ซึ่งก็หมายถึงเธอเป็นผู้อุทิศกายใจให้
ลูกบ้านตลอดเวลานั่นเอง

จากสำนักงาน อบต. ของพ่อ หญิงสาวเดินข้ามฟากไปยังร้าน
มินิมาร์ทที่ตั้งโดดเด่นอยู่ตรงมุมถนน ตัวตลาดของตำบลคลองแห่งนี้อยู่ห่าง
จากหมู่บ้านวังป่าแดงของเธอประมาณ ๔ กิโลเมตร สองฟากฝั่งถนนลาดยาง
รวมถึงซอกเล็กซอกน้อยในตลาดมีร้านรวงต่างๆ มากมาย กระทั่งสถานบริการ
กลางคือน้อยร้านคาราโอเกะที่นั่นก็มีอยู่ถึงสองร้านด้วยกัน

ตลาดคลองแห่งนี้นับเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจของตำบลที่มีผู้คนมาสัญจรหรือจับจ่ายซื้อของกันพลุกพล่าน ไม่ว่าจะเป็นคนที่มาจากหมู่บ้านวังป่าแดง หมู่บ้านดอนเกลี้ยง หรือจากหมู่บ้านเนินหินที่อยู่เลยจากจุดตรงนี้ไปอีกนับสิบกิโลเมตรจนเกือบประชิดชายแดนตะวันตก ชาวบ้านต่างก็ไปมายังตลาดแห่งนี้กันไม่ขาดสาย

ร้าน ‘ฟ้ามินิมาร์ท’ ที่ฟ้าวรณกำลังจะก้าวไปข้างหน้านี้ เป็นธุรกิจส่วนตัวของเธอเองตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ จริงอยู่ มันก็เริ่มขึ้นด้วยเงินลงทุนของพ่อ แต่เธอก็ค้าขายได้กำไรกำไรจนใช้หนี้พ่อไปหมดแล้วในสองปีแรก ตั้งแต่เป็นผู้ใหญ่บ้าน เธออาจไม่ได้ชลุกอยู่ที่ร้านทั้งวันเหมือนก่อน แต่ก็มักจะแวะเวียนมาที่ร้านอยู่เป็นประจำ

“ไฉะปลา วันนี้เป็นไฉะบ้าง”

เอ่ยทักหญิงสาวร่างอวบอ้วนที่กำลังนั่งกินขนมถุงใหญ่พร้อมๆ กับดูทีวีอยู่ในร้าน ลูกปลาหันมามยิ้มให้ญาติผู้พี่ก่อนจะย้ายเรือนร่างอันสมบูรณ์พุ่งสลุออกมาจากชอกหลืบด้านใน

“เหมือนเมื่อวานนั่นแหละพี่ฟ้า พักนี้แย คนไม่ค่อยมีเลย”

“เศรษฐกิจมันทรุดลงทุกวัน ชาวบ้านก็เลยไม่ค่อยมีเงินจะมาซื้อของ ปลาก็อย่าเอาแต่นั่งดูทีวีนะ ดูร้านบ้าง เดียวนี้พวกปลากล็กเล็กขโมยน้อยซุกซมแล้วมันไม่สนหรอกว่าร้านใครเป็นร้านใคร หยิบได้เป็นหยิบ”

เธอพูดแล้วก็เดินสำรวจสินค้าในร้าน ลูกปลามองตามพี่สาวตาแป๋วปากยังเคี้ยวขนมหยับๆ หากไม่ติดตรงน้ำหนักที่เกินมาตรฐานไปเกือบยี่สิบกิโล เธอก็จัดเป็นคนที่มีใบหน้าสวยทีเดียว ลูกของน้ำสาวฟ้าวรณคนนี้เรียนจบมหาวิทยาลัยราชภัฏในต่างจังหวัดแล้วก็ว่างงานอยู่นาน ลูกของเธอหรือนายกฯ ปรีชาแม้จะเป็นนักการเมืองท้องถิ่น แต่ก็เป็นคนซื่อสัตย์ตรงใจ ไม่มีเส้นสายจะช่วยลูกหลานให้มีการงานดีๆ ทำเหมือนนักการเมืองบางคน ลูกปลาก็เลยต้องมาทำงานดูแลร้านให้ฟ้าวรณ ซึ่งจะไปก็ถูกกับนิสัยของเธอไม่น้อย

ลูกปลาเคยสอบบรรจุครู แต่สอบไม่ได้ เธอจึงไปเป็นครูอัตราจ้างอยู่พักหนึ่ง แต่ก็รู้สึกเหมือนกับตัวเองเป็นพลเมืองชั้นสอง เพราะนอกจากจะงานหนักแต่เงินเดือนน้อยแล้วยังก็ไม่ได้รับสิทธิหรือสวัสดิการใดๆ เหมือนข้าราชการตัวจริง เธอจึงลาออกมาทำร้านมินิมาร์ทกับพี่สาว

“คนเรานะ เป็นนายของตัวเอง ยังไงก็ดีกว่าไปเป็นลูกจ้างเขาวุ่นยังคำ”

ลูกปรีชาพูดแบบนั้นอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่คนทั่วไปในต่างจังหวัดต่างก็ชื่นชอบงานข้าราชการที่แสนจะมีเกียรติและมั่นคง แต่ลูกของเธอคิดต่างออกไปในแนวก้าวหน้ากว่าใคร ลูกเองสร้างเนื้อสร้างตัวมาด้วยเรือกสวนไร่นาของตัวเอง ถึงค่อยมาเล่นการเมืองท้องถิ่น พี่ฟ้า ลูกสาวคนเดียวของลุง จบปริญญาตรีจากกรุงเทพฯ มา ก็ไม่เคยคิดไปเป็นลูกจ้างบริษัทที่ไหน จบมาก็กลับบ้าน มาทำงานของตัวเองเช่นกัน

บางทีลูกปลาก็อยากจะเป็นให้ได้อย่างพี่ฟ้าที่ทั้งเก่งทั้งสวย ขนาดไม่ค่อยแต่งหน้าแต่งตัว เห็นชอบใส่แต่พวกเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนเก่าๆ ก็ยังมีผู้ชายฐานะดีในตัวอำเภอมาจีบกันหลายคน แต่หนุ่มๆ เหล่านั้นก็คงจะล่าถอยไปเกือบหมดแล้วกระมัง เพราะพี่ฟ้าสนุกลงอยู่กับงาน ๒๕ ชั่วโมงมากกว่าจะสนใจเรื่องอื่น

หนุ่มคนที่พี่ฟ้าให้ความสนิทสนมที่สุดก็คงเป็นครูวาทิน ครูใหญ่โรงเรียนประจำตำบล คนนี้เป็นเพื่อนพี่ฟ้ามาตั้งแต่เด็ก เห็นไปๆ มาๆ กันหลายปีแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นมีความคืบหน้าเท่าไร ทั้งๆ ที่ครูวาทินนั้น ลูกปลาคิดว่าเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี นิสัยดี ความรู้ดี ฐานะดี ทุกอย่างดีหมดกับเธอเขาก็ให้ความสนิทสนมเหมือนเธอเป็นน้องสาวคนหนึ่ง

ครูทิน หรือพี่ทินของเธอเฝ้าใจให้พี่ฟ้าทั้งดวง แต่พี่ฟ้าสิ ลูกปลามองไม่ค่อยออก

“เงียบไปเลย ได้ยินที่พี่พูดหรือเปล่า”

เสียงฟ้าวรรณปลุกลูกปลาให้ตื่นจากภวังค์ “อ้อ ขอโทษๆ เมื่อกี้พี่ว่าอะไรนะ”

“พี่ถามว่า ของในตู้แช่มันหายไปไหนหมด พวกน้ำดื่ม พวกเหล้า เบียร์ทั้งหลายแหล่ เอ็มกะฉลามก็พร่องไปเยอะ สองวันก่อนที่พี่มา มันยังมีอยู่เต็มตู้เลยนี่นา”

“อ้อ ก็เมื่อวานตอนเย็นๆ มีพวกเจ้าหน้าที่ไฟป่าแถวบ้านพี่นั่นแหละ มาهماไป ของอื่นๆ เขาก็ซื้อไปเยอะ พวกมามา ปลากระป๋อง ของใช้สำนักงาน สารพัด มาถึงก็หยิบๆ ไป ดิจจริงๆ ขายเค้าคนเดียวเหมือนขายได้ ซักสามวันเนาะ”

“หือ ว่าไงนะ พวกไฟป่าเหรอ?”

“ใช่แล้ว...” ลูกปลายานกางสองชั้นตอบ “มากันสองคน พิชิตกับ หัวหน้าคนใหม่มั้ง ไม่รู้ชื่ออะไร เห็นเรียกแต่หัวหน้าๆ”

“...”

“เป็นอะไรพี่ฟ้า ดูนึงๆ ไปเลย”

“เปล่า พี่กำลังคิดว่า เขาจะมาซื้อไปทำไม้มากมายขนาดนั้น”

“เห็นว่าเค้าจะชวนชาวบ้าน ก็พวกหนุ่มๆ น่ะ เข้าป่าไปหลายวัน ไปทำอะไรเกี่ยวกับไฟๆ ของเค้านั่นแหละ ปลาก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็เลยมาซื้อเสบียงไปเยอะ”

“พี่เพิ่งเจอนายหัวหน้าไฟป่าเมื่อไม่กี่วันมานี้ เป็นคนใช้ไม่ได้เลยละ”

“อ้าว จริงเหรอ ออกจะเท่เนะ แมนแมน” ถึงตรงนี้คนพูดทำตาลอยๆ “ทำไมเหรอ พี่ไปมีเรื่องอะไรกะเค้าเหรอ”

“ก็ตานี่มันซุ่มนายมึงเกือบตาย เห็นสภาพแล้วน่าสงสารที่สุด”

สีหน้าฟ้าอรุณสลดลงเมื่อนึกถึงภาพนั้น เธอเล่าต่อ

“เขาบอกว่าคนของเราเข้าไปหาของป่าแล้วจะเผาป่า ถึงมึงมันจะทำผิด แต่เขาก็ไม่ควรลงมือลงตีนแบบนั้น จริงมั๊ย ความจริงพี่อยากแจ้งความนะ เกลียดจริงๆ พวกอันธพาล แต่มึงมันไม่ยอมมีเรื่อง มันบอกว่าอยู่ใกล้ๆ กันแบบนี้ มันกลัวเขาจะแอบมาทำร้ายเอาอีก”

“จริงเหรอ” หน้าตาลูกปลาเหมือนไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ญาติผู้พี่เล่า

“ท่าทางหัวหน้าคนนี่เขาก็ดูเป็นคนดีนะ ดูนิ่งๆ เท่ๆ”

“เอ๊ะ! ปลายี่” พี่สาวชักจน “คำก็เท่ สองคำก็เท่ มองคนอย่ามองผิวเผินสิ พวกใจคอโหดเหี้ยมนะ ท่าทางมันนิ่งๆ กันทั้งนั้นแหละ”

“อู๊ย พี่ฟ้าพูดเบาๆ ก็ได้ แล้วลุงรู้เรื่องนี้หรือยังล่ะ”

“เมื่อกี้พี่ได้คุยกับพ่อแล้วเหมือนกัน พ่อก็ไม่อยากให้เรื่องมันบานปลาย เขาอยากให้จบๆ พ่อไม่อยากจะให้มีเรื่องกับพวกข้าราชการ พี่ก็ต้องเลยตามเลยไป แต่อย่าเกิดเรื่องแบบนี้ซ้ำอีกแล้วกัน คราวนี้พี่ไม่ปล่อยแน่ๆ”

ลูกปลามองท่าทางซึ่งขงของพี่สาวแล้วก็หนักใจแทนหัวหน้าไฟปาคนนั้น ก็ขอให้ทั้งคู่ต่างคนต่างอยู่กันดีกว่า คนเราลงว่าไม่ชอบหน้ากันตั้งแต่แรก โอกาสที่จะหันมาจับมือเป็นมิตรกันในเร็ววันคงจะยาก โดยเฉพาะในเมื่อมันคือชีวิตจริงมิใช่ินยาย ที่ศัตรูจะกลายเป็นคู่รักกันในแค่ข้ามคืน

ลำห้วยที่คดเคี้ยวชอกซอนมาจากป่าลึกลงสู่ที่ราบต่ำก่อนไหลผ่านเข้าหมู่บ้านไปนั้นยังคงเป็นลำห้วยเล็กๆ สายน้ำใสเย็นไหลเอื่อยๆ ผ่านกรวดหินมากมายในท้องธาร มองขึ้นไปยังริมฝั่งทั้งสองก็เห็นเหล่าต้นไม้หน้อยใหญ่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงาแซมด้วยดอกไม้สีขาวนวลพรณ

รถยนต์กลางเก่ากลางใหม่แล่นข้ามสะพานไม้ที่ทอดข้ามลำห้วยไปยังบ้านทรงไทยที่สง่างามอยู่ท่ามกลางแมกไม้เขียวสด มันถูกโอบล้อมด้วยแนวรั้วไม้สีเหลืองอ่อน

ป้ายที่รั้วเขียนว่า “ที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน”

ด้านหน้าเรือนไทยมีสวนหย่อมเล็กๆ และแปลงไม้ดอกอยู่สี่ห้าแปลง มีดอกไม้หลากสีแบ่งบานล่อให้มวลผีเสื้อบินร่อนมาเซยชมไม้ไกลนั้ก ทางด้านหลังเป็นที่ตั้งของเรือนไม้หลังเล็กๆ ของครอบครัวคนเก่าคนแก่ของพ่อที่พ่อให้มาอยู่ช่วยดูแลเธอเนื่องจากเธอเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว เรือนนี้จึงเป็นเหมือนเรือนบริวารที่คอยพิทักษ์เรือนไทยหลังใหญ่อย่างไรร้อยยั้น

แม่ของฟ้าารุณเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่เธอเรียนมหาวิทยาลัยปีแรก

พอเธอขึ้นปีที่ ๒ พ่อก็แต่งงานมีครอบครัวใหม่กับแม่มาয়ลูกติดที่มีดีกรีความสวยระดับเทพีสงกรานต์ของจังหวัด

ก็เหมือนกับลูกเลี้ยงแม่เลี้ยงทั่วไป ที่แม้ว่าจะไม่ได้เกลียดชังอะไรกัน แต่จะให้รักใคร่กลมเกลียวประหนึ่งแม่แท้ๆ หรือญาติแท้ๆ ย่อมเป็นไปได้ ทั้งเธอและมารดาเลี้ยงต่างก็มีเส้นบางๆ แบ่งกันตัวเองเอาไว้

ฟ้าวรณคงจะสนิทใจกับเมียใหม่ของพ่อมากกว่านี้ หากว่าพ่อไม่แต่งงานใหม่เร็วเกินไป และหากว่าเธอจะไม่มารู้ทีหลังว่า ช่วงที่แม่ยังอยู่ ผู้หญิงคนนี้ก็แอบเป็นเมียของพ่ออยู่ก่อนแล้ว

นายๆ ปรีชาคงจะรู้สึกผิดต่อลูกสาวคนเดียว และไม่อยากให้เธอ อึดอัดกับครอบครัวใหม่ เมื่อฟ้าวรณออกปากว่าอยากมีบ้านส่วนตัวสักหลัง เขาก็เลยมาปลูกเรือนไทยหลังนี้ให้ หญิงสาวคิดว่าพ่อของเธอช่างเป็นคนที่ดีแสนดี อะไรก็ดีทุกอย่าง เสียอย่างเดียวที่เป็นคนเจ้าชู้ คงเพราะพ่อเป็นคนรูปร่างหน้าตาดีกระมัง ขนาดอายุ ๕๔ แล้วยังหนุ่มพ่อหล่อเพียว

ฟ้าวรณพาเธอเข้าไปจอดในที่ของมันแล้วก้าวไปยังตัวบ้าน ตรงใต้ถุนเรือนก่อนจะขึ้นบันไดมีชุดรับแขกไม้แบบหลายคนนั่งวางอยู่ ถัดจากตรงนั้นไปอีกเล็กน้อยก็เป็นห้องครัว และห้องน้ำสำหรับผู้มาเยือน

เจ้าของบ้านสาวยืนมองไปรอบๆ ถ้าจะติดป้ายคำขวัญก็คงจะมาติดแถวๆ นี้ เอาไปติดที่ป้ายที่ทำการข้างหน้าดูจะประดับก่ประเดิดพิกล แม้ใครๆ เขาจะทำกันก็เถอะ

ใครคนหนึ่งเดินออกจากบ้านหลังเล็กตรงมาที่เธอ สังเกตท่าเดินยังไม่คล่องแคล่วนัก ในมือถืออะไรบางอย่าง

“อ้าว นายมิ่ง” เธอขมวดคิ้ว “มาเมื่อไหร่ แล้วนั่นเดินได้แล้วอะ”

“ครับผู้ใหญ่ สองสามวันมานี้ดีขึ้นมาก ผมมาพักใหญ่ๆ แล้ว ผู้ใหญ่ไม่อยู่ก็เลยไปคุยกับไอ้ไก่ฟางกลางๆ” คนพูดหมายถึงเจ้าไก่ เด็กหนุ่มรุ่นกระตกลูกชายของลุงมากับป้าเปิดคนดูแลเธอ “แล้วก็นี่ครับ ผมเอานี้มาฝากเป็นการขอบคุณที่ผู้ใหญ่เมตตาผม”

พูดแล้วก็ยกกล้วยไม้ในมือให้ดู ฟ้าวรณยื่นมือไปรับ แต่แล้วเธอก็ชะงัก

“อะไร! นึกกล้วยไม้ป่าเธอ อย่าบอกนะว่าไปเอามาจากข้างใน”

“เปล่าครับ อันนี้ผมซื้อมาจากชายแดนเมืงอาน พวกกะเหรี่ยงมันเอามาขายเต็มไปหมด ผมเห็นผู้ใหญ่มีเรือนกล้วยไม้ ก็เลย...”

“พอๆ!” เธอตวาด เอามือผลักกล้วยไม้ออกไป “นายเอากลับไปนะมึง ของแบบนี้มันผิดกฎหมาย ฉันเป็นเจ้าหน้าที่ นายเอามาให้ฉันแบบนี้ มันใช้ได้ที่ไหน ฉันไม่เข้าใจนายเลยให้ตาย ทำไมนายมันต้องยุ่งอยู่แต่กับของป่าวะ โดนกระหีบมาขนาดนี้ยังไม่เข็ดรีใจ หรืออยากโดนอีก คราวนี้ละ นายได้เป็นผีเฝ้าป่าแน่”

โดนเป็นชุดๆ ขนาดนี้ ทำเอานายมึงหน้าถอดสี ยกมือไหว้ปลกๆ

“ขอโทษครับผู้ใหญ่ ผมไม่ทันคิดอะไร เห็นกล้วยไม้มันสวยก็เลยคิดว่าจะซื้อมาให้เท่านั้น ถ้าฉันเดียวผมเอาไปทั้งก็ได้ครับ”

“ไม่ต้องหรอก ซื้อมาแล้วนายก็เอากลับไปเลี้ยงที่บ้านเองแล้วกัน แล้วต่อไปอย่ายุ่งกับของพวกนี้อีกล่ะ” น้ำเสียงเธออ่อนลง “เงินทองหายาก ข้าวปลาก็ไม่มีจะกินอยู่แล้ว จะซื้ออะไรก็เอาที่มันเป็นประโยชน์หน่อยดีกว่า”

“ครับ ผู้ใหญ่ ถ้าฉันผมลาละครับ”

“ฮือ”

นายมึงก็กลับออกไปแล้ว แต่ผู้ใหญ่บ้านสาวยังคงนั่งครุ่นคิดอยู่ตรงนั้น ชาวบ้านแถวนี้คุ้นเคยกับปามานาน การเข้าไปหาของปามาขาย หรือการมีของป่าไว้ครอบครองเป็นเรื่องปกติที่ทำกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย ถึงแม้หลายปีหลังมานี้จะมีกฎหมายเรื่องการอนุรักษ์ป่า และชาวบ้านก็รู้ว่าของป่าเป็นของผิดกฎหมาย แต่ลึกๆ แล้วพวกเขาก็ยังไม่ได้มีจิตสำนึกในเรื่องนี้นัก

ขนาดมีอุทยานแห่งชาติและสถานีควบคุมไฟป่ามาตั้งที่นี่ มีเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าปฏิบัติหน้าที่ให้เห็นกันชินตา แต่จิตสำนึกเรื่องป่าก็ยังไม่บังเกิดกับ

ชาวบ้านสักเท่าไร ยิ่งในยามหน้าแล้งที่ชาวบ้านทำสวนทำไร่ไม่ได้ การเข้าไปหาของป่ามาขายเพื่อหาเงินประทังชีวิตก็ยังมีให้เห็นอยู่เสมอ

ส่วนช่วงฤดูฝนของทุกปีก็ยังมีชาวบ้านไปขุดหน่อไม้มาฝากเธอกับพ่ออยู่เสมอเป็นเจตนาดีที่เธอเองก็นำท่วมปาก

ป่าเบ็ดเตล็ดมาจากในครัว แกบอกเธอว่าวันนี้นอกจากกับข้าวอื่นๆ แล้วยังทำน้ำพริกมะขามให้เธอด้วย

“ขอบใจนะจ๊ะป่า ยังไงช่วยแพ็กใส่กระปุกไปฝากพ่อด้วยแล้วกัน รู้สึกว่าพ่อก็ชอบนะ”

“ค่ะ ไม่ต้องห่วง ป้าจัดการเรียบร้อยแล้ว พรุ่งนี้เตี้ยวป่าให้ไก่มันเอาไปให้ หรือผู้ใหญ่จะเอาไปเองค่ะ” ตั้งแต่ได้ตำแหน่ง แม้แต่ป่าเบ็ดก็พลอยเรียกเธอว่าผู้ใหญ่ไปด้วย ทั้งๆ ที่แต่ก่อนแกเรียกเธอว่าหนูป่า

“ให้ไก่เอาไปเถอะ วันนี้ฟ้าเจอพ่อแล้ว กว่าจะไปหาอีก คงหลายวัน”

“วันนี้มีคนมาหาผู้ใหญ่เยอะแยะ มาพร้อมของดีๆ ทั้งนั้น”

ป่าเปิดรายงาน พร้อมกับเดินไปหยิบของดีๆ ที่วางเรียงอยู่บนชั้นวางของแถวนั้นมาให้เธอ พ้าวรณรับไปดูแล้วหัวเราะหึๆ

“ตายแน่ ซองเซิมเพียบ นีอะไรอะ ซองงานแต่ง อันนี้งานบวช” เธอดูไปเรื่อยๆ ที่ละซอง ปากก็พูด “นี่งานขึ้นบ้านใหม่ อ้าวนี้ งานศพ สรุปรมีครบทุกงาน เกิดแก่เจ็บตายลงบนหัวฉันผู้ใหญ่ต้องใส่ซองหมด แล้วเงินเดือนจะเหลือหรือนี่ ตายๆ บางงานฟ้าไม่รู้จักเจ้าภาพเลยนะ ใครละเนี่ย อยู่อีกตำบล ยังดันให้ซองมา ว่า!”

ป่าเบ็ดอมยิ้มที่เห็นนายสาวบ่นยาวเป็นรถไฟ แล้วแกก็เอ่ยประโยคเก่าๆ ที่เคยได้ยินจากไหนสักที่

“เป็นธรรมดาค่ะ นี่แหละที่เขาว่า ยิ่งสูงก็ยิ่งหนาว”

“หนาวแน่ ยิ่งเดือนนี้ของที่ร้านก็ขายไม่ดีอยู่ด้วย เอ๊ะ แล้วซองนี้ซองอะไร”

โดยไม่รีรอ พ้าวรณแกะซองสีน้ำตาลออกดู ระหว่างนั้นปากก็ถาม

ป้าเปิดไปพลาง “ใครเอามาให้เธอป้า”

“คุณดินค่ะ วันนี้เขามาหาผู้ใหญ่”

“ใครนะป้า?” เธอเงยเมื่อได้ยินชื่อที่ไม่คุ้นหู “คุณดินไหน?”

“ก็หัวหน้าสถานีไฟป่าไงคะ วันนี้ป้าคุยกับเขาตั้งนาน ก็เลยรู้ว่าเขาชื่อดิน แหม ป้าก็เกือบลืมซะแล้วสิ”

ป้าเปิดทำท่าเหมือนจะเชกบาลตัวเองที่ความจำเริ่มเลอะเลือน แกเดินไปหยิบเอกสารปึกใหญ่มาให้เธอ

“ตรงโน้นก็ยังมีอีกกองนะคะ” แกชี้ไปตรงพื้นใกล้ๆ บ้นไต่ทางขึ้นบ้าน “เขาบอกว่า มาขอให้ผู้ใหญ่ช่วยแจกชาวบ้านให้หน่อย”

มันเป็นแผ่นพับรณรงค์เรื่องไฟป่า และแผ่นประกาศ “รับอาสาสมัครเข้าอบรมการดับไฟป่า”

ฟ้าวรุดอ่านเนื้อความคร่าวๆ ในจดหมายขอความร่วมมือที่แนบมาก็จับความได้ว่า ทางสถานีควบคุมไฟป่าต้องการชาวบ้านไปเป็นอาสาสมัคร และเข้าอบรมเรื่องการดับไฟป่าไม่จำกัดจำนวน จึงขอความร่วมมือจากผู้ใหญ่บ้านวังป่าแดงให้ช่วยประชาสัมพันธ์ และนำเอกสารที่ให้ความรู้เรื่องไฟป่ากับใบประกาศรับสมัครอาสาฯ ไปแจกจ่ายให้ชาวบ้านรู้ทั่วกันด้วย

“เขาขอเบอร์โทรศัพท์ผู้ใหญ่อะป้าก็ให้ไปแล้วละ ทำทางหัวหน้าคนนี้จะทำงานเก่งกว่าคนเก่าจะคะ รายนั้นอยู่ตั้งนาน ไม่เห็นมีโครงการอะไร”

“ป้าคะ ก็นายคนนั้นแหละที่ซ่อมนายมิ่ง”

เธอแฉด้วยอดไม่ได้ วันนี้เกิดอะไรขึ้นนะ ใครๆ ก็พูดจาชื่นชมแต่นายคนนี้ทั้งวัน

“อ้าว จริงหรือคะ”

ป้าเปิดยกมือทาบอก แกเองรู้แล้วว่า นายมิ่งโดนเจ้าหน้าที่ไฟป่าทำร้ายแต่ไม่คิดว่าจะเป็นหัวหน้าไฟป่าคนนี้

“แล้วเขามาตอนไหน ไม่เจอแก่นายมิ่งหรือ”

“เขาก็มาหลังเจ้ามึงมาแป็บเดียวเอง มิน่า เจ้านั่นมันถึงหนีเข้าไปหลบในบ้านป่าตั้งนาน โอ๊ย อะไรกันคะ บ้างไปหมดแล้ว”

“เขาคงไม่ได้ตามมาทำอะไรมึงมันหรอกนะ ไม่รู้สิ ไม่ค่อยไวใจเลย”

เธอพูดเสียงเบา หน้าตาเคร่งเครียดขึ้นมาทันที ป้าเบ็ตเห็นดังนั้นจึงเสียงออกไป

คืนนี้อากาศร้อนอบอ้าวกว่าทุกคืน พ้าวรุณเปิดหน้าต่างห้องนอนหมดทุกบาน ข้างนอกมีแต่ความมืดและเงาตะคุ่มๆ ของแมกไม้ คำคืนของบ้านป่าน่ากลัวเป็นที่สุด ขนาดชาวบ้านที่อยู่กับที่แห่งนี้มาตั้งแต่เกิดก็ไม่ค่อยมีใครอยากออกไปไหนกันนัก

แต่พ้าวรุณไม่เคยกลัวอะไร ไม่ว่าผีหรือคน เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อที่พ่อฝึกให้กล้าหาญเหมือนเด็กผู้ชายมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย หญิงสาวนึกขอบคุณพ่อเสมอที่ทำให้เธอเติบโตขึ้นมาเป็นคนเข้มแข็ง

ผลจากหน้าต่างมาเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ นั่งเล่นอินเทอร์เน็ตที่ต่อจากมือถือของตัวเองอยู่พักหนึ่ง พอให้รู้ว่าโลกภายนอกเขาไปถึงไหนกันแล้ว เธอก็ปิดเครื่อง ตัดสินใจเข้านอน สี่ทุ่มที่นี้ดีโข ชาวบ้านคนอื่นๆ คงหลับกันไปหมดแล้ว

กำลังจะปิดไฟในห้อง พ้าวรุณก็สะดุ้งสุดตัว เพราะเสียงโทรศัพท์ของเธอดังขึ้น ใครกันโทร. มาป่านี่ เบอร์ไม่คุ้นเอาเสียเลย เธอกรอกเสียงลงไป

“ขอโทษนะครับผู้ใหญ่ ผมโทร. มาดึกไปหน่อย”

เสียงท้าวๆ นี่เธอพอจำได้ แม้จะฟังได้ยินเป็นครั้งที่สอง

“ใช่ ฉันกำลังจะนอนพอดี มีอะไรหรือหัวหน้า จดหมายคุณฉันก็อ่านแล้ว”

“มันยังมีรายละเอียดอื่นที่ผมอยากจะคุยกับคุณ พรุ่งนี้เช้าผมจะแวะเข้าไปได้ไหม”

“รีบร้อนขนาดนั้นเลยหรือ”

“เผอิญผมจะต้องเข้าป่าไปหลายวัน ก็อยากจะคุยเรื่องงานกับคุณให้เรียบร้อยก่อน”

“ถ้าเป็นแค่เรื่องขอความร่วมมือนั้น ฉันก็ไม่เห็นว่าจะต้องคุยอะไรอีก คุณขอให้ฉันช่วยแจกใบปลิว ฉันก็ช่วยตามคุณขอ ก็แค่นั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งไปอีตึกใจ ก่อนจะพูดว่า

“แต่ท่าทางคุณ เหมือนไม่ค่อยเต็มใจช่วยเลยนี่”

“พูดกันตรงๆ นะหัวหน้า ที่จริงไฉนงานนี้ มันก็เป็นหน้าที่ของทางคุณ ที่จะต้องแจกเองไม่ใช่หรือ คุณแค่บอกให้ฉันรับทราบก็พอในฐานะที่ฉันเป็นผู้ใหญ่ แต่นี่คุณเหมือนกับบังคับให้ฉันต้องทำตาม ให้ฉันต้องหาคนไปแจกจ่าย คุณโยนภาระของคุณมาให้ฉันเต็มๆ”

“ถ้าคุณคิดละเอียดถี่ถ้วนแบบนี้... งั้น... พรงี้ผมไปเอาของคืนก็ได้”

“เชิญ!”

๓

...เอ๋ก...อีเอ๋ก ...เอ๋ก...ก....

ยามเช้าในชนบทไม่เคยไร้เสียงไก่ขัน หญิงสาวร่างเพรียวสมส่วนในชุดเสื้อยืดแขนกุดสีขาว กางเกงวอร์มสีน้ำเงินเข้ม ใส่รองเท้าผ้าใบกำลังวิ่งเหยาะๆ ออกจากบ้านพักทรงไทยที่หอมล้อมด้วยหมู่ไม้เขียวขจี เธอโบกมือทักทายลูกมากับป่าเบญจที่ออกมารดน้ำต้นไม้ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ก่อนจะข้ามสะพานไม้ลัดเลาะแนวลำธารไปตามทางดินเข้าสู่ป่าละเมาะ ที่แม้จะมีต้นไม้อยู่ค่อนข้างหนาแน่นแต่ใบของมันต่างพากันหลุดร่วง เหลือไว้แต่ลำต้นกับกิ่งก้านเสียเป็นส่วนใหญ่ มิหนำซ้ำยังมีฝุ่นเข้าห่อหุ้มจนแดงปริ๊ดไปหมด

ที่มาของชื่อหมู่บ้านวังป่าแดง ก็อาจเนื่องมาจากสภาพของต้นไม้ที่เห็นอยู่นี้

ฟ้าวรณวิ่งไปเรื่อยๆ ตามทางขรุขระ หลบหลีกกิ่งไม้ผอมๆ ที่เอนล้มลงมา เหยียบย่ำพืชเล็กๆ อย่างพวกหญ้าขจรจบขึ้นไปบนเนินดินแห้งแล้ง มองไกลออกไปเห็นไร่ข้าวโพดสลัดกับไร่มันสำปะหลังที่ชาวบ้านปลูกขึ้นในป่าที่เพิ่งแผ้วถางใหม่ๆ ถัดไปจากนั้นคือแนวภูเขาที่เรียกกันว่าเขาผาแดง

มองลงมาด้านล่าง เห็นบ้านแต่ละหลังตั้งห่างกันเป็นหย่อมๆ ก่อนจะไป
กระจุกตัวกันที่ตัวตลาดของหมู่บ้าน ซึ่งถ้านับระยะทางแล้วก็อยู่ห่างจากบ้าน
ของเธอประมาณสองกิโลเมตร

หญิงสาวซอยเท้าถี่ๆ วิ่งลงเนินไปพร้อมกับหายใจปนหอบ ใบหน้าเรียว
เล็กแดงก่ำมีเม็ดเหงื่อผุดพราย ผมสีน้ำตาลอ่อนที่ซอยสั้นเปียกชื้นลึบลู่

หลายเดือนมาแล้วที่ฟ้าวรุณลูกขึ้นวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า จุดสตาร์ต
จากบ้านพัก วิ่งเลาะป่าขึ้นเนินลงเนินไปสุดทางที่ตัวหมู่บ้าน จากนั้นก็วิ่งกลับ
โดยเปลี่ยนไปใช้เส้นทางสายหลักที่เป็นถนนหลวง

“กลับแล้วเธอผู้ใหญ่”

ชาวบ้านคนหนึ่งร้องทักขึ้น ขณะเห็นเธอวิ่งขึ้นไปตามแนวถนน

“จ๋า” เธอร้องตอบ และพูดต่ออีกหน่อย “กลับละ วันนี้ร้อนจริงๆ”

แสงแดดที่โล่มาแผดเผาลำตัวทำให้รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเร็วกว่าทุกวัน
ผ้าขนหนูผืนเล็กที่พาดไหล่จึงถูกหญิงสาวหยิบมาเช็ดเหงื่อที่ชุ่มโชกอยู่
บ่อยครั้ง ลำคอแห้งผากด้วยความกระหายน้ำ เส้นทางเรียบสบายในระยะ
สองกิโลในช่วงขากลับ กลับให้ความรู้สึกเหมือนยาวนานไม่สิ้นสุด คงเพราะ
เมื่อคืนเธอหลับๆ ตื่นๆ พักผ่อนไม่เต็มที่ เช้าวันนี้จึงอ่อนเพลียกว่าที่เคยๆ
ฟ้าวรุณเป็นคนแกร่งก็จริง แต่ก็ไม่ใช่คนที่สุขภาพแข็งแรงนักหรอก

เธอลดความเร็วลงเรื่อยๆ จากวิ่งกลายเป็นเดินเร็ว เป็นเดินธรรมดา
...และ...เดินอย่างช้า...ช้า หญิงสาวเป่าลมออกจากปากดังอู๋ อยากจะล้มตัวลง
นอนเหยียดยาวเสียจริงๆ แต่ที่ทำได้ก็แค่เดินบ๊อแป้อยู่ตรงริมถนน ล้วน
สมองก็คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้จนเผลอเดินล้าออกไปด้านนอกโดยไม่รู้ตัว

ปึน!

รถยนต์ที่แล่นมาจากด้านหลังบีบแตรเสียงดังสนั่น ทำให้ฟ้าวรุณสะดุ้ง
สุดตัวรีบหลบเข้าไปหลบทาง แต่เจ้าโพร์วิลตอнокครั้งคันนั้นก็ไม่ได้ไปต่อ มันจอด
ฟรีดไกลๆ เธอนั่นแหละ คนขับเปิดประตูผลักตัวออกมา ก่อนที่เจ้าตัว

จะชะงักหน้ามาบอก

“เชิญครับผู้ใหญ่”

“...”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังยืนเฉย ชายหนุ่มเจ้าของรถก็ลงมาเชิญอย่างเป็นทางการ เป็นเรื่องเป็นราว เขาใส่เสื้อยืดสีดำ สกรีนข้อความภาษาอังกฤษที่หน้าอกว่า forest fire ชายเสื้อยืดยัดอยู่ในกางเกงผ้าเนื้อหนาสีเขียวยาว เข็มขัดแบบของข้าราชการทั่วไป

“ผมจะไปเอาของคืนจากผู้ใหญ่พอดี” เขาพูด สีหน้าเรียบเฉยพอกับน้ำเสียง “ไปด้วยกันเสียเลยดีไหม”

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันยังวิ่งไม่เสร็จ”

“วิ่ง?”

เขาขมวดคิ้ว มองเธอหัวจดเท้าแล้วบิดปากยิ้มนิดๆ ทำเอาหญิงสาวชักจะไม่สบอารมณ์ขึ้นมาเมื่อเห็นท่าที่ประหนึ่งเย้ยหยัน แต่เธอก็ตอบแบบไม่เต็มปากเต็มคำนักเช่นกัน

“ใช่ ก็วิ่งนะสิ” เธอกระซกเสียงตบ ทำยังไงได้ล่ะ ก็ตอนที่เธอวิ่งเร็วราวกับเหาะเขาไม่เห็น ดันมาเห็นเอาตอนที่เธอหมดสภาพอย่างนี้ “ของของคุณ บ้าเบ็ดแกเก็บไว้ให้แล้ว คุณไปรับกับแกได้เลย”

“ขึ้นมาเถื่อนะผู้ใหญ่” เขารบเร้า “ท่าทางคุณก็เหนื่อยเต็มทน เดินเป๋ไปเป๋มา ไหนๆ ผมก็จะไปบ้านคุณอยู่แล้ว แล่นั่งรถไปกับผมแค่นี้ มันจะเป็นไรไปเล่า หรือคุณกลัวอะไรผม?”

คราวนี้เธอรีบได้กลับเสียงดังจนเกือบกลายเป็นตวาด “ฉันเหนื่อยนะกลัวคุณ คุณมีอะไรให้ฉันกลัวหรือหัวหน้า ตกลง ฉันไปกับคุณก็ได้”

แล้วหญิงสาวก็ก้าวขึ้นรถไปทันที ปิดประตูดังปัง! จนวนทั้งคันโยกคลอน ชายหนุ่มรีบก้าวตามไป เขาระโดดแผล้วขึ้นประจำที่คนขับ บิดกุญแจสตาร์ทเครื่องอยู่พักหนึ่ง แต่แล้ว...

“เอ๊ะ ทำไมไม่ติด” วรธาชัยบ่นขึ้น สตาร์ทอีกครั้ง ปากก็บ่นมึนๆ กับ

รถคู่ชีพ “เป็นไรวะหนิมัน ขึ้นดอย ลงดอยทางเหนืมาตั้งเท่าไรวะ ไม่เห็นแกเป็นอะไร พอเจอทางสบาย ไหงล่ำออยเงี้ยว”

ในที่สุดเขาก็หันมาพูดกับเธอ

“ขอโทษนะครั้น สงสัยไอ้สนิม อ้า...ผมเรียกมันว่าเงี้ยวแหละ สงสัยมันอยากให้ผู้ใหญ่กลับเองซะแล้ว”

ได้ยินดังนั้นหญิงสาวสุดจะดีใจ แต่ลึกๆ ก็ยอมรับว่าอดแข็งไม่ได้ โช่เอ๊ย ช่างเสียเวลาทำมาหากินแท้ๆ นี่ถ้าเขาไม่มาจู้จี้จ้านตั้งแต่แรก เธอคงกลับถึงบ้านไปนานแล้ว

หญิงสาวตั้งท่าจะเปิดประตูถลงไป แต่ทันใดเสียงเครื่องยนต์ก็กระหึ่มขึ้น รวากับที่ผ่านมามันแก้งให้ทั้งคู่เสียเวลาเล่นๆ กระนั้น ชายหนุ่มรีบบอก

“ติดแล้วๆ ไม่ต้องลงแล้วครับผู้ใหญ่ ไปกันเถอะ ไป! ไอ้หนิมันลูกรัก แล้วอย่าทำพ้อเสียหน้าอีกนะโว้ย”

คนพูดเอามือตบไปที่พวงมาลัยเบาๆ อย่างรักใคร่เอ็นดู แล้วรถก็เคลื่อนออกไปอย่างนุ่มนวล หญิงสาวแอบส่ายหน้า ทั้งขำทั้งฉิวทั้งแปลกใจ นายไฟปากคนนี้ก็มีความซื่อเล่อยู่เหมือนกัน แอบมองด้วยหางตา หน้าตาก็ไม่เลวหรอก คิ้วเข้มๆ ตาเรียวๆ ขนตาวาวยังกับผู้หญิง จมูกโด่งเป็นสันปากเปิก คางเค็งได้รูป เสียแต่นิสัยที่ไม่ได้เรื่อง

นั่นไงละ นั่งนิ่งกันไปไม่ถึงอึดใจ เขาก็กลับมา...ดิบ...เหมือนเดิม

“จริงๆ นะผู้ใหญ่ ที่คุณพูดเมื่อคืนว่าผมโยนภาระให้นะ ผมไม่ค่อยสบายใจเลย ผมรู้สึกว่าคุณพูดแรงไปหน่อย”

“แรงตรงไหน ฉันเป็นคนตรงๆ ไม่ใช่ฉันกับประติประคดอย่าพูด คิดดูจู่ๆ คุณเอางานคุณมาให้ฉันทำ เอากระดากของเบ้อเร่อมาให้ฉันแจกโดยที่ฉันยังไม่รู้เรื่องราว ยังไม่ได้ปรึกษาหารืออะไรกันเลย ไม่เรียกว่าโยนภาระแล้วจะให้เรียกว่าอะไร เรียกว่ามดมือชกสิ...เอางั้นรี”

“แหม ไอ้ผมมันก็ไม่ใช่มดมือชกสิต้องชะด้วย ในเมื่อคุณไม่อยู่ให้หาหรือผมก็ตัดสินใจฝากไว้เลยไป จะชนกลับไปกลับมาที่ไรท์ จริงไหม คิดว่าจะ

โทร. บอกตามหลัง พอโทร. ไปคุณก็ใส่ผมเป็นฉากๆ”

“รู้ไหม?” เธอหยุดเว้นวรรคให้อีกฝ่ายใช้ทางตาตั้งคำถาม “ตอนที่คุณก็กำลังใส่ฉันเป็นฉากๆ เหมือนกัน?”

“ผมเปล่า ผมแค่อยากอธิบายให้คุณเข้าใจ ที่จริงไอ้เรื่องขอความร่วมมือแบบนี้ ผมก็เคยทำกับหน่วยงานต่างๆ มามากต่อมาก ไม่เห็นที่อื่นเขาจะมีปัญหาอะไร มีแต่เขาจะรีบช่วยๆ กันทั้งนั้น”

“ก็ถ้าคุณไม่ใช่คนประเภทซ่อมชาวบ้านจนหวิดตายคาตีน ฉันก็อยากช่วยๆ กัน เหมือนกัน แต่...”

ฟ้าวรณพูดไม่ทันจบ เสียงโทรศัพท์ของอีกฝ่ายก็ดังขัดจังหวะขึ้น เขาใช้มือซ้ายล้วงมันจากกระเป๋าเสื้อ ยกมาแนบหู กรอกเสียงหัวๆ ลงไป

“ว่าไงซิดี หา...อะไรนะ?”

“... ..”

เอ๊ยด!

ชายหนุ่มเบรกรถกะทันหัน ทำเอาคนนั่งข้างๆ ถึงกับหัวทิ่มหัวต๋ำไปข้างหน้า

“เออๆ ไปเดี๋ยวนี้แหละ เวรเอ๊ย กูอยากฆ่ามันจริงๆ ไอ้ซิดี” เขาตำผู้ช่วยก่อนจะยัดโทรศัพท์ลงกระเป๋อย่างฉุนเฉียว

“มีอะไรหรือคุณ”

ท่าทางนายชาติสร์คนนี้น่ากลัวจริงๆ แต่ฟ้าวรณก็อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ ในฐานะผู้ใหญ่บ้าน เธอคิดว่าเธอมีสิทธิ์ที่จะถามเรื่องคอขาดบาดตายทุกเรื่องของคนในพื้นที่...ไม่ใช่หรือ

“ไม่มีอะไรครับ เอ่อ...ขอโทษนะผู้ใหญ่ อย่าหาว่าฉันนี้เลย ผมมีธุระด่วนต้องรีบกลับ ผู้ใหญ่ลงตรงนี้ได้ไหม”

“ได้สิ!” เธอกระแทกเสียง “ทำไมจะไม่ได้ ฉันไม่ควรขึ้นรถคันนี้มาตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ” เธอกระโดดผลุงลงไปโดยมีเสียงของเขาไล่หลังมา

“ผมต้องขอโทษจริงๆ เดี่ยวเสร็จธุระแล้วผมจะรีบไปเอาของคืน”

“แล้วแต่คุณเถอะ”

หันไปบอกแบบนี้แล้วเธอก็สับัดหน้ากลับ ก้าวเท้าวิ่งต่อไปข้างหน้าเร็วตั้งแต่พุ่งได้ฝุ่น ขณะที่เขาก็เลี้ยวรถกลับแล้วขับพุ่งออกไปราวกับพายุหมุนทอร์นาโด

วสุธาขับเจ้าสนิมคูใจผ่านถนนคอนกรีตแคบๆ ผ่านทางลูกรังขรุขระ ความเร็วของรถทำให้ฝุ่นสีแดงกระจายคลุ้งไปทั่ว จากนั้นรถตรวจการคันเก่าก็โชนทะยานข้ามสะพานปูนเก่าๆ ที่ด้านล่างคือลำห้วยเล็กๆ จนในที่สุดชายหนุ่มก็มาถึงอาคารสถานีควบคุมไฟฟ้า

ห่างจากตัวอาคารสำนักงานเยื้องไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นบ้านพักเรือนแถวจำนวนสี่คูหาของเจ้าหน้าที่ทั้งที่เป็นพนักงานและลูกจ้างประจำ และหลังสุดท้ายซึ่งเป็นเรือนไม้ทรงสูงหลังคากระเบื้องสีแดงหลังเดียวโดดๆ อยู่ติดกับลำห้วยนั้นเป็นบ้านพักของเขาเอง

กลิ่นควันไฟคลุ้งโชยเข้ามาจู่โจมจนแทบสำลัก ชายหนุ่มลงจากรถ ทำสะพานมองบ้านพักของเขาด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

รู้ไปถึงไหน อายุไปถึงไหน ไฟไหม้บ้านหัวหน้าสถานีควบคุมไฟฟ้า!

เดชะบุญที่มันไม่วอดวายไปทั้งหลังด้วยเปลวเพลิง!

ตอนนี้แม่ไฟจะดับลงแล้ว แต่กลุ่มควันบริเวณห้องครัวที่เป็นต้นเพลิงก็ยังไม่ดับสนิท เขาเห็นพริตคนแจ่งเหตุ และเป็นตัวต้นเหตุของไฟไหม้ในครั้งนี้ วิ่งวนอยู่กับคนอื่นอีกสี่ห้าคนที่ซุลมุนตักน้ำจากลำห้วยมาช่วยกันดับ บ้างก็ใช้สายฉีดน้ำ ใช้ไม้ตบไฟที่ใช้สำหรับดับไฟป่า ตบเปาะเปะไปยังจุดที่ยังมีประกายไฟเล็กๆ บางจุด

ชายหนุ่มตรงเข้าไปช่วยดับอีกแรง จนเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงก็วางใจได้ว่าห้องครัวซึ่งเคยเป็นเรือนคอนกรีตครึ่งไม้ที่สร้างอยู่ระดับพื้นดินแยกตัวออกจากเรือนไม้ทรงสูงโดยมีบันไดเชื่อมต่อกันนั้น บัดนี้ปลอดภัยจากพิษควันไฟร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว

สิ่งที่เหลือไว้จากความประมาทเลินเล่อครั้งนี้ ก็คือส่วนครึ่งล่างของครัวที่เป็นปูนซึ่งดำปี้ด้วยเขม่าควัน และ...ความอับยศอดสูหากใครรู้เข้า

ชายหนุ่มขึ้นไปสำรวจบนบ้านพักที่ประกอบไปด้วยห้องรับแขก ห้องน้ำ และห้องนอนอย่างละห้อง คนอื่นๆ ก็เดินตามเขาไปเป็นโขยง โชคดีที่ข้างบนนี้ไม่มีอะไรเสียหาย แม้แต่บันไดที่ทอดลงมายังห้องครัวข้างล่างก็ยังอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้

“ดีที่มันยังพอมีน้ำจากห้วยให้ดับ” ใครคนหนึ่งว่า “ไม่งั้นไม่รู้จะทำไปเหมือนกันครับหัวหน้า”

“แต่ก็ย้งดับกันช้า ครัวเลยอดไม่เหลือ” วสุธาตำหนิทุกคน “ความจริงมันน่าจะดับได้เร็วกว่านี้ ทำยังกะไม่เคยเจอไฟ ไม่เคยดับไฟนั่นแหละ”

“โธ่ หัวหน้าครับ” เป็นเสียงของพิชิตนั่นเอง “สารภาพตรงๆ ว่าพวกเราตกใจจนไม่รู้จะเริ่มตั้นยังงัยเลยครับ เราไม่เคยคิดว่ามันจะไหม้บ้านเราเอง แล้วเช้านี้พวกเราก็กออกไปธุระที่ตลาดกันหมด กว่าจะวิ่งไปเอาที่ดับ กว่าจะตั้งหลักได้มันก็เลยช้า”

“ใช้ครับหัวหน้า” อีกคนช่วยหนุนคำพูดพิชิต “ถ้าเป็นไฟฟ้า มากกว่านี้ก็ไม่กลัว แต่ไอ้นี้มันไม่คุ้นจริงๆ”

“เออ ให้มันได้อย่างนั้น” ชายหนุ่มหัวเราะหึๆ ถึงจะเครียดก็อดขำไม่ได้ “ยิ่งพูดยิ่งทุเรศเป็นบ้า แล้วนี่ใครจะกล้าของมาสร้างครัวใหม่วะ จะบอกเหตุผลยังงัย บอกว่าครัวเดิมถูกไฟไหม้จ้ะนี่ เฮอะ นอกจากไม่ได้แล้วยังโดนสอบสวนตายท่า”

ชายหนุ่มเจ้าของบ้านเดินวนไปวนมาเหมือนคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้น

“เรื่องนี้ผ่านไปแล้วก็ให้เป็นบทเรียน ทุกคนช่วยกันหุบปากด้วย อย่าให้ข่าวแพร่ไปเด็ดขาด เพราะมันขายชีหน้า เสียเครดิต ส่วนไอ้ชิต มา...มึงจะกุต้องสะสางกันยาว”

ได้ยินแบบนั้นคนอื่นๆ ก็พยักพยิตกันแล้วทยอยลงไป เหลือแต่พิชิต

ที่ยืนคอยตักหน้าจ๋อยประชันหัวหน้าของเขายู่คนเดียว

วสุธาติดตัวขึ้นนั่งขอบระเบียงบ้านพัก ตาเหม่อมองผ่านเปลวแดด ระบายยับเยินงอแงไปยังขอบฟ้าไกลโพ้น มันเป็นการมองที่ไร้ความหมาย ไร้จุดหมาย เพราะสมองเขาไม่ได้ทำงานร่วมกับสายตาแม้แต่หน่อย

หยิบของบุหรีขึ้นมาจากกระเป๋าสลัด แครกๆ แบบนี้ถ้าได้สูบลักมวน คงจะดีขึ้น แต่แล้วเขาก็ตัดสินใจโยนมันลงไปที่ถังขยะด้านล่าง เขาเลิกบุหรี มาได้พักหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังติดนิสัยชอบพกมันไว้ติดตัวเหมือนมันเป็นเพื่อนสนิท แต่มาคราวนี้คงต้องทิ้งเพื่อนของนี้ถาวรเสียที

จากการพูดคุยกับพิชิต ผู้ช่วยของเขาเมื่อครู่ทำให้รู้ว่า สาเหตุของ ไฟไหม้ครัวด้านล่างและเกือบจะไหม้บ้านทั้งหลังนี้ไม่ใช่เหตุอื่นใด มันมาจาก เจ้าตัวเล็กๆ ที่ลูกน้องเกือบทั้งทีมของเขาสูบกันนี้แหละ

บุหรีตัวเดียวทำให้อาคารบ้านเรือนหรือป่าทั้งปาวอดวายนึกต่อนัก แล้ว มันเป็นเชื้อเพลิงชั้นดีที่ชอบไปอยู่ในมือคนมั่งง่าย พิชิตยอมสารภาพ อย่างลูกผู้ชายว่า ขณะเข้าไปหุงหาอาหารในครัวนั้น เขาสูบบุหรีไปด้วย ทำ กับข้าวในเตาเสร็จก็ยกออกมากินด้านนอก โดยเปลื้องทิ้งก้นบุหรีเอาไว้แถวๆ นั้น

“ตอนนั้นผมก็มัวแต่ยกของร้อนๆ ลงจากเตา ทิ้งก้นบุหรีไป ขยี้ไปที่ สองที คิดว่ามันดับสนิทแล้วก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก ออกมานั่งกินข้าวเสร็จ ก็รดน้ำต้นไม้ ทำนุ่่นทำนือ่อยู่ข้างนอก มาเห็นอีกที ไฟมันก็ลามขึ้นมาแล้ว ผม ขอโทษจริงๆ ครับหัวหน้า”

พูดแล้วก็ยกมือไหว้ หน้าตาเหมือนจะร้องไห้

วสุธาครุ่นคิดหนัก เขาไม่อยากเชื่อเลยว่าคนที่มืออาชีพดับไฟ และสอน ชาวบ้านไม่ให้ทิ้งก้นบุหรีเรี่ยราดอย่างพิชิตจะปล่อยโผล่ประมาทเสียเอง เสียประวัติเจ้าพนักงานจริงๆ ถ้าเขารายงานเรื่องนี้ไปตามขั้นตอน พิชิตก็มีความผิดขั้นร้ายแรงเลยทีเดียวนะ

ถึงเขาเองก็เถอะ คงมีความผิดฐานปล่อยปละละเลยผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไปด้วย

แต่ในเมื่อ...ไฟไหม้ครั้งนี้ไม่ถึงขั้นบานปลายจนทำให้เกิดความเสียหาย เขาก็คงต้องยอมปล่อยเรื่องนี้ให้จางสลายไปกับกลุ่มควัน ส่วนลึกเขาก็รู้สึกแย้ แต่เรื่องเล็กจะทำให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ทำไม อีกอย่างเขากับพิชิตก็กำลังปฏิบัติการกิจสำคัญเรื่องไฟป่า เขาจึงอยากจะเดินหน้าต่อไปโดยไม่มีอะไรมาทวงใจให้หันสะดุดมากกว่า

สุดท้ายเขาก็ได้แต่เทศนาสั่งสอนพิชิตซึ่งก็เปรียบเหมือนน้องคนหนึ่ง เพราะอายุอ่อนกว่าเขาหลายปี เทศน์เสร็จก็สรุปว่า

“แล้วมึงอย่ารีไปทึ่งกันบุญหรืแบบนี้ในป่า จนต้องบ้าตามดับกันเองละ ข้าไม่ออกแน่ๆ คราวนี้”

“ครับ หัวหน้า ผมจะจำเรื่องนี้ไปจนตายเลยครับ”

พิชิตยกมือไหว้อีกครั้งก่อนจะลงจากบ้านพักไป

วสุธายังคงนั่งคิดอยู่พักใหญ่ นึกดีใจที่ตัวเองเลิกสูบบุหรี่ได้แล้ว เมื่อก่อนเขาก็สูบบุหรี่จัดเหมือนคนอื่นๆ คนทำงานในป่าอย่างเขาติดบุหรี่กันทั้งนั้น ไปดูพวกดับไฟป่าเอาเถอะ ช่วงเบรกจากการดับไฟต่างก็หยุดสูบบุหรี่กันควันโขมง จนเหมือนเป็นพวกเผาป่าเสียเองอย่างนั้น โลกนี้มันก็มีอะไรพิลึกๆ อย่างนี้แหละ รู้ทั้งรู้ว่าบุญหรืที่จุดขึ้นมาแต่ละมวนมันอันตรายอย่างยิ่ง แต่น้อยคนที่จะตัดใจเลิกมันได้

วสุธาทอดถอนใจ ระวังบุญหรืไม่ให้ไปเผาป่ายังพอทำเนา แต่ระวังไม่ให้ไปเผาปอดตัวเองนั้นไม่มีทาง

เขาเดินลงบันได มุ่งหน้าไปยังอาคารสำนักงาน วันนี้ยังมีงานอีกมากมายที่ต้องทำ เรื่องด่วนสุดๆ ก็คือออกกฎเรื่องบุญหรืในที่ทำงานให้เข้มงวดกว่าเดิม ที่จริงก่อนหน้านี้ก็มีกฎอยู่แล้วว่า ใครทิ้งกันบุญหรืไม่เป็นที่เป็นทาง จะต้องเสียค่าปรับ ๒๐ บาท

แต่มาวันนี้ คงต้องเปลี่ยนตัวเลขเสียใหม่เป็น ๑๐๐ บาท เอ๊ะ หรือ
แพงไป ลัก ๕๐ บาทก็คงพอ โดยเริ่มปรับที่พิชิตนั่นแหละเป็นรายแรก

เขาจะรื้อร่างกฎระเบียบบางอย่างขึ้นใหม่ แล้วเรียกประชุมฉุกเฉิน
ภายในเย็นนี้ ส่วนเรื่องจุกจิกอื่นๆ อย่างแผนพับทั้งหลายที่จะไปเอาคืนจาก
ผู้ใหญ่ฟ้า คงต้องให้คนอื่นไปเอาแทน

“ผู้ใหญ่ฟ้า”

แล้วภาพดวงหน้าที่ซุ่มด้วยเม็ดเหงื่อก็ปรากฏขึ้น ท่าทางเหมือนเด็ก
กะโปลีไม่มีผิด ไม่มีทางคิดเป็นอย่างอื่นไปได้เลยว่า เจ้าตำแหน่งผู้ใหญ่นบ้าน
ของเธอมันได้มาเพราะอะไร สมัยนี้เวลาเลือกตั้งผู้นำในท้องถิ่นอย่างพวก
อบต. หรือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เงินสะพัดยิ่งกว่าเลือก ส.ส. เสียอีก ชาวบ้าน
ส่วนใหญ่ถือคติ “เงินไม่มา กาไม่เป็น” ทั้งนั้น

รายผู้ใหญ่ฟ้าคนนี้ ก็คงบารมีเงินพอนั่นแหละ ไม่เงินก็เส้นอิทธิพล
สองอย่างนี้เท่านั้น พันธะ! แต่เจ้าตัวก็ยังหยิ่งยโสเหลือเกิน ยิ่งคิดก็ยิ่งเป็น
ไปได้ที่พ่อช่วยดันให้เป็นใหญ่เป็นโตโดยที่ลูกสาวไม่รู้

เมื่อครู่เธอคงโกรธที่เธอไม่ยอมบอกว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มันก็ช่วยไม่ได้
จริงๆ ขึ้นเขาบอกความจริงไปว่าไฟไหม้บ้าน คิดดูเถอะ จะเกิดอะไรขึ้น เขาคง
เฝ้า คงกลายเป็นไอ้ตัวตลกนอกเหนือจากเป็นไอ้ตัวร้ายที่กระทบคนของเธอ
เมื่อวันก่อนแน่ๆ

ช่างจืดช่างจืด ช่างคิดช่างแค้นเสียจริงแม่คุณ ใครได้เธอเป็นแฟน
ขึ้นทำอะไรผิดพลาดไปสักอย่าง เธอคงขอเลิกทันที

ว่าแต่ เธอมีใครหรือยังนะ รูปร่างหน้าตาก็...อาเออะ ขนาดเหงื่อโซม
ขนาดนั้นยังต้องยอมรับว่าสวยงามน่ารักดี แอบเห็นไฟสปอร์ตเล็กๆ อยู่ใต้ตาซ้าย
ด้วย เขาเคยได้ยินมาว่าคนมีไฟตรงนี้มักจะร้องไห้เก่ง เอ๊ะ นี่อะไรกัน เขา
กลายเป็นคนช่างสังเกตรายละเอียดของผู้หญิงไปตั้งแต่เมื่อไหร่

แล้วสุธาที่รีบสาวเท้าเดินขึ้นที่ทำงาน แต่ไฟใต้ตาบางคนยังตามมา
หลอน ทำให้ต้องสลัดศีรษะขับไล่ภาพนั้นไปให้พ้นๆ

๔

การประชุมวันนี้นอกจาก วสุธา ปิติทัศน์ จะออกกฎระเบียบและข้อปฏิบัติจุกๆ จิกๆ ในสถานีเพิ่มขึ้นหลายข้อแล้ว ในเรื่องของการทำงาน เขาก็ยังแบ่งแยกเจ้าหน้าที่จากชุดปฏิบัติการดับไฟป่าที่เรียกกันว่า ‘หน่วยเสือไฟ’ ออกเป็นชุดย่อยอีกชุดหนึ่ง โดยให้เรียกชื่อชุดนี้ว่า ‘หน่วยมดแดง’

“ความจริงทั้งสองหน่วยนี้ก็คืออันเดียวกัน เวลาเกิดไฟป่า ยังไงก็ต้องไปช่วยกัน เพียงแต่ผมอยากแบ่งความรับผิดชอบให้ชัดเจนเพิ่มอีกนิด พวกมดแดงอยู่ประจำสถานี รับผิดชอบไฟไหม้จุดเล็กๆ ในเขตหมู่บ้านหรือชายป่า ส่วนเสือไฟก็รับผิดชอบในเขตป่าลึก รวมทั้งเป็นหน่วยฝึกอบรมสาริตเรื่องดับไฟให้แก่ชาวบ้านทั่วทั้งจังหวัด เสือไฟอาจต้องออกไปทำงานด้านประชาสัมพันธ์พร้อมกับผมบ่อยๆ ด้วย เดี่ยวผมกับพิชิตและจักร” คนหลังเขาหมายถึงหัวหน้าชุดของหน่วยมดแดง “จะคุยกันอีกทีว่าจะแบ่งใครอยู่หน่วยไหนบ้าง”

แล้วก็มาถึงบทสรุปของการประชุม หัวหน้าสถานีไฟป่าขอให้ทุกคนช่วยกันปฏิบัติตามคำขวัญของสถานีที่บอกไว้ว่า ‘รู้หน้าที่ มีวินัย ใจซื่อสัตย์

ช่วยกันกำจัดไฟฟ้า’ และขอให้จดจำเหตุการณ์ไฟไหม้บ้านพักเมื่อเช้านี้เป็นบทเรียนราคาแพงอย่างที่สุด

“ขอให้เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่จะเกิดไฟไหม้ขึ้นในบริเวณสถานี และให้ทุกคนเก็บเรื่องภายในนี้ไว้ อย่าเที่ยวแพร่พรายให้ชาวบ้านเขาเสื่อมศรัทธาเราได้เป็นอันขาด” ชายหนุ่มกำชับเสียงเข้ม

ทุกคนในที่ประชุมนั่งก้มหน้างู้ด พิซิต ตัวตันเหตุแทบจะเอาหน้าชุกพื้น นับว่ายังโชคดีที่หัวหน้าเมตตาเขา ไม่แฉต่อที่ประชุมว่าใครเป็นตัวต้นเหตุของไฟไหม้ครั้งนี้ เพราะคนที่รู้ก็มีแค่พวกที่อยู่ในเหตุการณ์เพียงไม่กี่คน ส่วนพวกเจ้าหน้าที่อื่นๆ ที่ทำงานเข้าไปเย็นกลับต่างก็รู้แค่ว่ามีคนเผลอทิ้งกันบุหรี่ย่านนั้น ซึ่งทุกคนก็พากันตกใจก่อนจะหัวเราะด้วยความขบขันที่บ้านหัวหน้าสถานีไฟป่าดันมาถูกไฟไหม้เสียเอง

เลิกประชุม เหล่าพนักงานจำนวนยี่สิบกว่าคนของทุกแผนกแยกย้ายกันกลับไปทำหน้าที่ตามปกติ วสุธาเดินกลับเข้าห้องทำงาน เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการดับไฟป่ากลับไปประจำความพร้อม ๒๔ ชั่วโมงเช่นเดิม ฝ่ายประจำการบนสำนักงานที่มีอยู่ประมาณห้าคนก็กลับไปนั่งประจำโต๊ะ

เนตรดาว พนักงานฝ่ายพัสดุและครุภัณฑ์ของสถานียังไม่ยอมเดินกลับไปโต๊ะทำงานของเธอ แต่พาเรือนร่างที่มีส่วนโค้งส่วนเว้าที่บ่งบอกความเป็นเพศหญิงชัดเจนไปที่มุมห้องซึ่งจัดเป็นมุมเครื่องดื่มเล็กๆ ที่ตรงนั้นมีตู้เย็นขนาดกลางวางอยู่ด้วย

เธอจัดแจงชงกาแฟด้วยสูตรที่ตัวเองแอบเห็นมาเมื่อไม่กี่วันก่อนอย่างแคล่วคล่อง กาแฟช้อนครึ่ง น้ำตาลค่อนข้างข้น ครีมครึ่งของครึ่งช้อน สูตรแปลกๆ ที่ไม่น่าอร่อย แต่เมื่อมันเจอน้ำร้อนๆ เข้าไปผสม กลิ่นของมันก็หอมกรุ่นกระจายไปทั่วห้อง หลายคนทำจมูกฟุดฟิดมองหาต้นตอ ครั้นเห็นเนตรดาวกำลังหมุนข้อมือคือนกาแพอยู่ด้วยทำให้อ่อนช้อยราวฟ้อนรำ ต่างก็อมยิ้มหันไปพยักพยอกัน หมู่ใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าเครื่องรับสัญญาณวิทยุแจ้งเหตุถึงกับพูดลอยๆ ให้เธอได้ยิน

“ชาตินี้ พี่จะมีวาสนาได้กินกาแฟฝีมือน้องดาวบ้างมั๊ย”

“ไม่ยากพี่เหนะ” อีกคนสอดรับ “พี่ก็ไปเกิดใหม่ให้หล่อได้สักครั้งของหัวหน้าสิ” ประโยคหลังลดเสียงลง เพราะกลัวว่าคนที่ถูกพาดพิงซึ่งอยู่อีกห้องจะได้ยิน

เนตรดาวไม่สนใจท่าทีของเพื่อนร่วมงาน เธอถือแก้วกาแฟเดินวนขนาดไปที่ห้องทำงานของหัวหน้าสถานี เคาะประตูเบาๆ

“เข้ามาได้”

วสุธาเอ่ยปากไปเกือบจะพร้อมๆ กับที่เนตรดาวเปิดประตูเข้ามา ใบหน้ายิ้มละไมขาวผ่องอยู่ในวงล้อมของเรือนผมดำสนิทยาวสยาย

“ดาวเอากาแฟมาให้คะหัวหน้า”

“ขอบใจ วางไว้ตรงนั้นแหละ” เขาพูด ตายังมองแฟ้มงานที่เปิดค้างอยู่บนโต๊ะ “ความจริง ผมยังไม่อยากกินเท่าไร วันนี้ก็ชดไปตั้งหลายแก้วแล้ว”

เมื่อเห็นเนตรดาวนั่งเงียบไปเพราะคำพูดนั้น ชายหนุ่มก็รู้สึกตัว เขารีบเอ่ยต่อ

“ขอโทษนะดาว อย่าถือสาผมเลย วันนี้นั้นยุ่งๆ ตั้งแต่เช้า ก็เลยรู้สึกหงุดหงิดไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรคะหัวหน้า กินกาแฟจะทำให้ดีขึ้นนะคะ หรือว่าจะเอาอะไรเย็นๆ มั้ยคะ ในตู้เย็นมีพวกน้ำขวดอยู่ด้วย ดาวจะไปเอามาให้”

ชายหนุ่มรีบโบกไม้โบกมือ “ไม่ต้องหรอก กาแฟนี้ก็ได้ แต่ต่อไปดาวไม่ต้องเอามาให้ผมทุกวันหรอกนะ หิวเมื่อไหร่ ผมเดินไปซงเองดีกว่า”

“คะหัวหน้า” รับคำสั่งเสียงอ่อยๆ หน้าจ่อยๆ “งั้นดาวไปทำงานต่อเนะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า แต่แล้วก็ก้อะไรขึ้นมาได้ เขารีบเรียกเธอไว้

“เออ ดาวช่วยหน่อยสิ คุณรู้จักบ้านผู้ใหญ่ฟ้าไช้ไหม”

“รู้จักคะ” ตอบแล้วเอียงคอทำท่าสงสัยอย่างน่ารัก

“งั้นพรุ่งนี้ก่อนมาทำงาน คุณแวะไปเอาพวกแผ่นพับ พวกใบประกาศ

ของเราคืนมาหน่อยได้ไหม”

“ได้ค่ะ แต่ทำไมหรือคะหัวหน้า ก็เราให้ผู้ใหญ่ช่วยเอาแจกลูกบ้าน ไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงต้องเอากลับมาคะ”

“เขาทำทำยากยิ่งเหมือนไม่อยากจะช่วย ผมก็ชี้แจงจรรยาบรรณ เราเอามาจัดการเองดีกว่า ถึงจะไม่ทั่วถึงเท่าไร ก็คงดีกว่าไปพึ่งเขา...มั้ง”

“เอ๋ ยังไงกัน ความจริงพี่ฟ้าน่าจะรู้แน่คะว่าเป็นหน้าที่ของเค้าที่จะต้องให้ความร่วมมือกับเรา กฎหมายก็ชัดเจนออก”

“ใช่ ประกาศล่าสุดของจังหวัดก็ออกมาแล้ว ว่าให้ผู้ใหญ่ กำหนด หรือ อบต. มีหน้าที่ทำงานสนับสนุนเรา แต่ช่วงเออะ ถ้าเราทำไม่ทั่วจริง ๆ ผมก็คงไปโยนแหมะให้พ่อเขานั้นแหละ ให้มันรู้ไปว่านานัก อบต. ก็ไม่ช่วย”

“พี่ฟ้าเป็นแบบนี้ สงสัยต้องไปฟ้องพี่ทินซะแล้ว”

คราวนี้ คนฟังตั้งคำถามด้วยสายตา เนตรดาวริบแจ

“ก็ผู้ใหญ่นี้ไม่ใช่คนอื่นคนไกลเลย เป็นแฟนพี่วาทีน พี่ชายของตัวเอง”

“จริงหรือ?”

ชายหนุ่มรู้สึกแปลกใจที่ตัวเองค่อนข้างตกใจกับความรู้นี้ใหม่ ยายผู้ใหญ่ไฟใต้ตาคนนี้มีแฟนแล้วหรือนี่ ทำทางเหมือนทอม แข็งๆ แบบนี้ ยังมีคนหน้ามิดตามัวมาชอบพออีกหรือ

“เขาเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็ก ไปเรียนกรุงเทพฯ พร้อมกัน แต่คนละมหาวิทยาลัย จบแล้วพี่ทินมาเป็นครูที่บ้าน ตอนนั้นก็เป็นผู้ใหญ่แล้วค่ะ พี่ฟ้าก็กลับมาอยู่บ้าน ผู้ใหญ่กับครูใหญ่ ใครๆ ก็ว่าเหมาะสมกันทั้งนั้น พ่อกะแม่ก็ปลื้มปลื้ม”

“อ้อ!”

วราสุธาสุดท้ายจะสรรหาคำใดๆ มาพูด ครูใหญ่วาทีน ใช่ว่าคนเดียวกับที่เขาคิดจะไปหาอยู่หรือเปล่านะ คงจะใช้ เขามีโครงการจะไปขอความร่วมมือให้ช่วยกะเกณฑ์เด็กนักเรียนมาอบรมเรื่องไฟฟ้า รวมทั้งช่วยมาทำแนวกันไฟ

ในโครงการถัดไปนี้เอง

ให้ตายเถอะ ชีวิตเขา ทำไมมันต้องตากหน้าไปหาคุณรักคุณนี่นะ

ผู้ใหญ่ฟ้า ครูใหญ่ทิน ใหญ่เจือใหญ่ อะไรจะเหมาะเหม็งเท่านี้เป็น
ไม่มี!

“เอาอย่างนี้ดีกว่าละ เตี่ยดาวขอให้พี่ทินเขาไปช่วยพูดกับพี่ฟ้าเอง
คิดว่าพี่ทินไปพูด เราคงไม่ต้องเอาเอกสารกลับ แล้วหัวหน้าสบายใจได้ละ
ต่อไปพี่ฟ้าช่วยเราเต็มที่เน”

“ก็ดีเหมือนกัน”

วสุธาตอบสั้นๆ แล้วบอกให้เธอกลับไปทำงาน ส่วนเขาก็นั่งมอง
แก้วกาแฟอยู่ครู่หนึ่ง อยากจะยกมาจิบสักอีก แต่วันนี้ ตั้งแต่ไฟไหม้บ้าน เขา
ก็ดื่มกาแฟไปหลายแก้วจนชักจะขาดกาแฟแก้วนี้

...กาแฟที่ไม่นึกอยาก กินยังงี้ก็ไม่มีทางอร่อย...

เนตรดาวเองเอออกเอาใจเขาจนเขารู้สึกอึดอัดเมื่อเห็นสายตาลูกน้อง
คนอื่น ความจริงรูปร่างหน้าตาของเธอก็แย่นั่นแหละ ไม่น้อย สะโพกผาย
หน้าอกวับอันที่เจ้าตัวไม่พยายามใส่เสื้ออำพรางคุณั้น ผู้ชายทุกคนคงยาก
จะสะกดใจไม่มอง ตั้งแต่มาเริ่มทำงานที่นี่ เขาเห็นแววตา เห็นอกกับปิริยา
ที่เธอมีต่อเขา ทำให้อดคิดแบบเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่าเธอสนใจเขา

...แต่บ้าหรือเปล่า สมภารที่ไหนจะกินไก่อัด...

ภาระของเขาที่ผู้ใหญ่ทางส่วนกลางมอบหมายให้มัน มันหนักหนาจน
เกินกว่าจะเอาเวลาไปยุ่งกับผู้หญิงยิ่งเร็ว แล้วที่สำคัญ แม้เนตรดาวจะ
หยาดเอื้มแค่ไหน หรือแม้จะรู้สึกว้าวเลียดในกายร้อนระอุอยู่บ้างตามประสา
ผู้ชายเวลาที่เธอมาขึ้นเบียดอยู่ใกล้ๆ แต่สุดท้ายแล้วอารมณ์เหล่านั้นก็เย็น
เฉียบลงได้ทันควันทุกครั้งเมื่อตระหนักว่า เธอไม่ใช่ผู้หญิงในแบบที่เขาชอบ
เอาเลย

เขาชอบผู้หญิงที่...ไม่รู้เหมือนกันว่าชอบแบบไหน แต่ที่แน่ๆ ไม่น่าจะ
ใช่แบบนี้

ไม่ชอบผู้หญิงที่ดูพริ้งพราวหยาดเยิ้มจนเดินแทบจะหยุด ชอบแบบที่แกร่งๆ ลุยๆ หน่อย แต่ก็น่าจะมีความอ่อนหวานชวนทะนุถนอมพร้อมกันไป แล้วจะหาได้หรือแบบนั้น? ถ้าจะมี ก็คงไม่เหลือรอดมาถึงคนที่เอาใจสาวได้ไม่เป็นอย่างเขาแน่ๆ

ปัดความคิดเรื่องหุยมหิมาให้พ้นหัว แล้วหยิบเรื่องงานมาไตร่ตรอง หน้าที่หลักของคนเป็นหัวหน้าสถานีไฟป่า มีใช้ต้องออกตะลุยไปดับไฟด้วยตัวเองทุกครั้ง แต่ต้องวางแผนควบคุมและป้องกันไม่ให้อันเกิดขึ้น ซึ่งสาเหตุหลักจริงๆ ของไฟป่าก็เกิดเพราะน้ำมือชาวบ้าน ดังนั้นงานของเขาก็ต้องงานประชาสัมพันธ์ให้ชาวบ้านตระหนักในเรื่องนี้ให้มากที่สุด

หน้าจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะ มีโครงการหรือกิจกรรมมวลชนที่พิมพ์ค้างอยู่หลายหัวข้อ แต่เขาคงเริ่มต้นแบบจริงจังหลังจากออกไปสำรวจป่าข้างบนให้ทั่วถึงเสียก่อน เพราะเขาเป็นคนใหม่สำหรับป่าผืนนี้ ไปมาสองสามครั้งแล้วแต่ก็ยังไม่รู้จักเส้นทางดีพอ

พรุ่งนี้เช้าเขาจะเข้าป่าลึกไปกับกลุ่มเสือไฟและหนุ่มๆ ชาวบ้านที่รวบรวมมาได้สี่ห้าคน ไปค้างสักสามคืนแล้วค่อยลงมา ถือเป็นภารกิจสำรวจป่าผืนนี้ครั้งสุดท้ายและเป็นครั้งที่ใช้เวลานานที่สุด จากนั้นก็ค่อยมาทำงานภาคประชาชนอย่างจริงๆ จังๆ เสียที

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำเหนือหมู่บ้านวังป่าแดง ความร้อนอบอ้าวของอากาศเริ่มเบาบางลงพร้อมๆ กับการโอบยิบบินกลับรังของเหล่านกกาฝูงแล้วฝูงเล่า

ขณะขับรถกลับบ้าน พี่วรุณมองผ่านหน้ากระจกไปยังท้องฟ้าที่กำลังเป็นสีหมากสุก เธอชอบสีของท้องฟ้าทั้งในยามเช้าและยามเย็น เพราะสีของมันไม่เหมือนกันสักวัน

งานอดิเรกของเธอที่ไม่ค่อยมีใครรู้กันนักก็คือการถ่ายภาพท้องฟ้า เธอสะสมภาพท้องฟ้าเหนือหมู่บ้านตัวเองไว้เป็นร้อยๆ ภาพ ว่างเมื่อไหร่ก็เปิดหน้า

จocosmพิวเตอร์ออกมาคลิกชมความงามของแต่ละรูป ทำให้รู้สึกเพลิดเพลินใจ ลืมความเหน็ดเหนื่อยจากภาระหน้าที่แต่ละวันไปเลยทีเดียว

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแม่ตั้งชื่อเธอว่าฟ้าวรุณหรือเปล่า เธอถึงได้กลายเป็นคนหลงใหลท้องฟ้าไปตามชื่อ แล้วก็พลอยหลงใหลสายฝนไปด้วย แม่มันไม่ค่อยตกใจให้เห็นนักก็ตาม

“วรุณ มาจาก พิรุณ แปลว่า ฝน”

แม่เคยบอกแบบนั้น เป็นอันว่าชื่อของเธอมีทั้งฟ้าและฝน เธอจึงชอบธรรมชาติทั้งสองอย่างนี้เป็นที่สุด

เห็นท้องฟ้าสีครามยามเย็นแบบนี้แล้วก็คิดถึงแม่ทุกครั้ง ปานนี้แม่คงจะมีความสุขอยู่บนนั้นแล้วสินะ แม่จะคิดถึงลูกสาวของแม่บ้างไหม อุพาทานมองเห็นเมฆสีเทากลุ่มนั้นเหมือนใบหน้าของแม่ที่มองลงมาที่เธอก่อนที่มันจะค่อยๆ แปรเปลี่ยนไปเป็นรูปอื่น แล้วหญิงสาวก็รู้สึกร้อนผ่าวที่ขอบตาน้ำใสๆ ทำท่าว่าจะเอ่อขึ้นมา เธอกะพริบตาถี่ๆ ไล่ทั้งน้ำตาและความรู้สึกอวรณ์

หรือจะจริงที่เขาวา คนมีไฟได้ตามกร้องไห้เก่ง

ไม่จริงเลย เธอเข้มแข็งเสมอ เรื่องเดียวที่จะทำให้เธอร้องไห้ได้ง่ายก็คือเรื่องของคนในครอบครัวอย่างเช่นเรื่องของพ่อแม่เท่านั้น

ฟ้ากำลังเปลี่ยนไปเป็นอีกสี อาทิตย์กำลังลับเหลี่ยมเขาสีน้ำเงินเข้ม รัศมีของมันเรือ่เรื่องสวยงามจับใจ ฟ้าวรุณหยุดรถที่ข้างทาง นวยกล้องคู่ชีพที่พกติดตัวเสมอลงไป หามุมเหมาะๆ บรรจงวางกล้องไว้ที่ตัวถังหน้ารถแทนขาตั้งกล้อง แล้วกดชัตเตอร์เบามือที่สุดเพื่อกันภาพสั่นไหว และจากนั้นก็ยกกล้องขึ้นถ่ายด้วยมือตามปกติ หมุนตัวไปมาเพื่อหามุมงามๆ อีกสี่ห้าภาพก่อนจะกลับขึ้นมาบนรถแล้วขับต่อ

“เราว่า ฟ้าน่าจะเอาภาพพวกนี้อัดบ้างนะ”

วาทีนเคยแนะนำแบบนี้ เขาเป็นคนเดียวที่ได้ชมภาพท้องฟ้าสวยๆ ของเธอ

“คิดอยู่เหมือนกัน แต่ไม่มีเวลาซักกะที ทินก็รู้ว่าร้านอัดรูปดิจิทัลดีๆ นะต้องเข้าไปตัวจังหวัดอย่างเดียวเลย ร้านในอำเภอ มันได้เรื่องซะทีไหน”

“งั้นก็เซฟใส่แผ่นมาทิ้งไว้กับเราลี เอาใส่แฟลชไดรฟ์มาก็ได้ เราเข้า จังหวัดเมื่อไหร่จะไปจัดการให้” วาตินอาสาอย่างมีน้ำใจ แต่จนแล้วจนรอด เธอก็ยังไม่ไ้ลงมือเซฟภาพให้เขา

ตั้งแต่เป็นผู้ใหญ่บ้าน เธอไม่ค่อยมีเวลาที่จะทำอะไรเล่นๆ สนุกๆ สำหรับตัวเองเท่าไรนัก อย่างวันนี้เธอก็รู้สึกเหนื่อยล้ามาตั้งแต่เช้า วิ่งออกกำลังแบบป้อแป้มาตลอดทาง ไหนจะเสียอารมณ์กับนายหัวหน้าคนนั้นอีก ช่วงกลางวันเธอก็ไปตากแดดหน้าดำตระเวนดูชาวบ้านเพาะเห็ดทั้งวัน

ช่วงก่อนมีชาวบ้านคนหนึ่งคิดเพาะเห็ดโคนป่าขึ้นมาได้ เป็นเห็ดโคน ดอกเล็กๆ เรียกกันเองว่า ‘เห็ดโคนจู้’ มีรสชาติหวานอร่อยไม่แพ้เห็ดโคนป่าทั่วไป เรื่องนี้ทำเอาฮือฮาไปทั้งหมู่บ้านเพราะแต่เดิมชาวบ้านรอเก็บเห็ดโคนป่ามาขายก็ช่วงหน้าฝนอย่างเดียวเท่านั้น ยังไม่เคยมีใครเพาะได้เองเหมือนกับที่เพาะเห็ดโคนบ้านเลยสักราย

นายเจริญ เจ้าของโรงเรือนเพาะชำเห็ดโคนจู้ได้ขอให้เธอช่วยเหลือเรื่องคนงาน

“ทุกอย่างมันดีหมดครับผู้ใหญ่ เสียแต่มันขาดคนงาน ตอนนั้นผมก็รวมกลุ่มกับเพื่อนอีกสี่ห้าคน ขยายโรงเรือนไปอีกสองหลัง กะทำแปรรูปด้วย ที่แล้วมามีคนเผ่าคนแกมาช่วย แต่ยังไม่พอ ก็เลยอยากจะขอให้ผู้ใหญ่ช่วยหาคนเพิ่มให้ ถ้าได้มาหลายๆ มันทก็ขยายไปได้อีกเยอะ”

“ฉันเห็นด้วยพี่เจริญ ฉันช่วยเต็มที่ เพราะอยากให้เป็นอาชีพเสริมของพวกเขาได้อยู่แล้ว เห็ดโคนปามันราคาดี ไม่มีตก ฉันเคยคุยเรื่องนี้กับพ่อ เขาก็จะช่วยดันให้เห็ดโคนกระป๋องบ้านเราเป็นสินค้าโอท็อปเลยแหละ เรื่องคนงาน เอาจี้ ช่วงนี้ฉันจะไปขอให้ครูวาตินเกณท์เด็กนักเรียนมาช่วยทำงานวันเสาร์อาทิตย์ก่อนดีไหม อันนี้ได้แน่ๆ ส่วนคนงานอื่นๆ ก็ไม่มีปัญหา เรียกประชุมเอาลั้วกัน เขาเป็นอาทิตย์หน้าแล้วกัน เพราะนี่ก็เพิ่งประชุมไป”

นายเจริญตึกดีใจจนแทบกระโดดตัวลอย

“ขอบคุณผู้ใหญ่มากครับ เอาเด็กมาช่วยทำวันเสาร์กับอาทิตย์ ผมว่าเป็นความคิดที่ดี เด็กก็มีรายได้ พ่อแม่ก็สบายใจ”

“เอาเป็นว่า พรุ่งนี้จะไปคุยกับครูวาทีนให้ พี่เจริญจะเอาเด็กซักกี่คนล่ะ”

“เยอะๆ เลยครับ ซัก ๑๐ คนก็ได้ เพื่อเหลือเผื่อขาด”

“ท่าทางจะรวยใหญ่แล้วพี่เจริญ ดีๆ ถ้ามันไปได้สวยจริงๆ ต่อไปอาจไม่ต้องลำบากไปหาเห็ดในป่ากัน”

จากนั้นเธอก็เดินไปดูโรงเรือนที่ใช้แปรรูปเห็ดของนายเจริญต่อความคิดต่างๆ หลังไหลอยู่ในสมอง ถ้ารวมกลุ่มเพาะเห็ดโคนจิ๋วได้ ขยายสินค้าทั้งสดและแปรรูปออกให้พอกับความต้องการของตลาด ชาวบ้านวังป่าแดงก็คงลืมตาอ้าปากได้

ฟ้าวรณมองไปที่เบาะรถด้านข้าง นายเจริญให้เห็ดโคนกระป๋องมาหลายกระป๋อง เธอคงส่งต่อให้ป่าเปิดไปปรุงอาหาร อาจจะต้องเอาไปให้ยายปลา น้องสาวที่ดูแลร้านมินิมาร์ทกินด้วย เธอนึกอกว่าลูกปลาจะทำหน้าอย่างไรเมื่อเห็นเห็ด ยายคนนั้นนะ ถ้าเป็นของดีเพื่อสุขภาพ ไม่มีเสียอะไรที่จะกิน ก็ดูหุ่นของเธอสิ อ้วนจนน่าเป็นห่วงขึ้นทุกวัน เตือนอย่างไรก็ไม่ฟัง เธอเข้าร้านที่ไร ก็เห็นลูกปลานั่งกินขนมเนยเลียทุกครั้ง

พรุ่งนี้แวะไปหาวาทีนแล้ว ก็จะเอาของพวกนี้ไปบังคับให้ลูกปลาผิ่กิน หวังว่ายายน้องสาวของเธอคงไม่แอบเอาขึ้นชั้นขาย แต่ถึงขาย ก็คงขายพวกเองไม่ได้ ของแบบนี้ต้องไปขายในตัวจังหวัดให้คนเมืองหรือคนต่างถิ่นซื้อกินนั่นแหละ

ฟ้าวรณคิดนุ่นคิดนี้ร้อยแปดจนกระทั่งรถแล่นเข้าสู่บริเวณบ้านทรงไทยหลังสวย เมื่อเอารถเข้าที่จอดของมันแล้ว หญิงสาวก็ได้นั่งคุยกับลุงมาเรื่องนัดคนประชุมอีกพักใหญ่

ลุงมา สามีป่าเปิดเป็นชาวยัยเกือบหกสิบ แต่สุขภาพของแกยังแข็งแรงเหมือนคนหนุ่มๆ ทั้งมีความรู้ความคิดในเรื่องต่างๆ ได้ดี แกมยังเป็นคน

มีมนุษย์สัมพันธ์ชั้นเลิศกับคนทั่วทั้งหมู่บ้าน แกจึงครองตำแหน่งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน
อีกตำแหน่ง ได้กินเงินเดือนหลวฟ่งไปด้วยอีกคน

“งั้นลุงช่วยนัดหน่อยละกันนะ วันเสาร์ฟ้าว่างทั้งวัน นัดตอนไหนก็ได้ที่
ลุงดูว่าเหมาะ”

“ครับ ผู้ใหญ่”

“แล้วนั้น...” เธอขึ้นไปที่กองกระดาดฯ ถามแบบไม่ต้องการคำตอบ “เขายัง
ยังไม่มาเอาคืนอีกหรือลุง”

“ยังไม่เห็นมีใครมาเอาไปนะครับ แต่ลุงว่า วันประชุมเราก็เอาไปแจก
ด้วยดีไหมผู้ใหญ่ เขามาขอให้ช่วย เราก็ช่วยเขาหน่อยดีกว่า”

“ท่าทางเขายากให้ช่วยนักนี่ พุดนิดพุดน้อย ทำเป็นหยิ่งยโส จะมา
เอาคืน เขาไม่แคร์เรา เราก็ไม่เห็นต้องไปสนใจอะไรของเขา มาเอาคืนเมื่อไหร่
ก็เมื่อนั้นแหละ”

เธอเดินขึ้นบ้านไป นึกถึงคนบางคนด้วยอารมณ์กรุ่นๆ อีกแล้ว เมื่อ
เข้าถามว่าเกิดอะไรขึ้นก็ไม่บอก ท่าทางเหมือนมีเหตุร้ายเกิดขึ้น แล้วเธอไม่มี
สิทธิ์รู้บ้างหรือ นี่เขาเห็นหัวเธอบ้างไหมนะ หรือเขาเห็นว่าเธอเป็นเพียง
ผู้ใหญ่บ้านกระจอกๆ ตำแหน่งเล็กๆ กินเงินเดือนไม่กี่พัน

โธ่เอ๊ย...แล้วเขาล่ะ ตำแหน่งหัวหน้าสถานีไฟฟ้า ยิ่งใหญ่สักแค่ไหนกัน
อย่างเก่งก็ระดับห้า ไม่ก็หกเก้า เงินเดือนก็คงมากกว่าเธอไม่กี่สตางค์หรอก

๕

เจ้าสนิม โฟร์วิลเก่าๆ แต่เครื่องยนต์ยังแกร่งตะกุกพื้นดินขรุขระ ขึ้นลงเนินเขาชันลูกแล้วลูกเล่า มันพาคนเต็มกระบะท้ายไต่ผ่านป่าโปร่ง แห่งกรอบสูงขึ้นไปเรื่อยๆ จนมาถึงจุดที่สุทธามองเห็นทัศนียภาพกว้างไกลของ แนวป่า ลีสน์เหลืองแดงและน้ำตาลของต้นไม้คละเคล้ากันไป ไม้ใหญ่ชูกิ่งก้าน หักงอไ้ระเียบบอบทาบกับท้องฟ้าสีเข้ม

ภาพแบบนี้ พวกถ่ายภาพชอบกันนัก กรวิก เพื่อนซี้ที่เป็นจิตแพทย์ ของเขานั่นก็คนหนึ่ง เพื่อนคนนี้บ้าถ่ายรูป เข้าป่าด้วยกันที่ไร เขาต้องมาทน ฟังเจ้าหมอจิตพรั่ำพรรณนาถึงความสวยของป่าเปลี่ยนสีแบบนี้ทุกครั้ง ซึ่งมัน ขัดกับความรู้สึกของเขาจริงๆ

คนทำงานอย่างเขาคงไม่สามารถยินดีกับป่าที่สวยงามแต่แห่งกรอบแบบนี้ ได้ ป่าที่ขาดความชุ่มชื้นแม้จะเกิดจากธรรมชาติ แต่ทุกครั้งที่ป่าแล้งเนื่องจาก ฝนทิ้งช่วงนานเกินไป สรรพสัตว์ต่างก็พากันเดือดร้อนไปทั่ว ห่วงโซ่อาหาร ของพวกมันสูญหายไปแทบหมดสิ้น แล้วไหนจะเป็นต้นเหตุของไฟป่าที่ผลาญ งบประมาณแผ่นดินปีหนึ่งๆ ไม่ใช่บ่อยๆ อีกเล่า

พวกถ่ายภาพ บางครั้งก็ไม่นึกอะไรมากไปกว่าได้ภาพสวยๆ แล้วเอามาอวดกัน บางคนก็ถ่ายเพื่อล่อรางวัล มองแล้วก็เพื่อประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าอย่างอื่น เขาเคยเห็นทริปกักถ่ายภาพเข้าไปในบลิบๆ คน หลายคนก็เคารพธรรมชาติก็มี แต่ที่ไปหักกิ่งก้าน จัดแต่งใบไม้ใบหญ้าให้ผิดเพี้ยนไปจากธรรมชาติเพื่อจะให้รูปออกมาสวยอย่างที่ใจต้องการก็มีไม่น้อย

“มึงก็มองคนซะแบบนี้ กูไม่สงสัยเลยไอ้ดิน ถ้ามึงจะเครียดตาย” กรวิกเคยพูดแบบนั้นกับเขา “คนอื่นเขามึงงานอดิเรกทำ ส่วนมึง มีแต่จับผิดคนอื่นเป็นงานอดิเรก”

นี่ถึงเพื่อนรักแล้วก็นึกถึงเมื่อคืน ภาพเปลวไฟสีแดงเข้มไหม้กระหน่ำเผาผลาญทุกอย่างที่ขวางหน้า ในความฝัน ภาพสัตว์ป่าอันร้อยวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง ต่างพากันส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ มีช้างโขลงใหญ่วิ่งโครมครามออกจากป่ามาเหยียบผู้คนในหมู่บ้าน เสียงแปร่นๆ ของมันสลับกับเสียงร้องโหยหวนของชาวบ้าน แล้วทันใดนั้น หญิงสาวคนหนึ่งก็วิ่งกระเซอะกระเซิงหน้าตาแตกตื่นมาหาเขา เสื้อผ้าของเธอขาดวิน เนื้อตัวมีร่องรอยบาดแผลจากไฟไหม้

“หัวหน้า ช่วยด้วย!”

ผู้ใหญ่ฟ้านั่นเอง เธอวิ่งมาทรุดฮวบลงแทบเท้า ในฝันเขาอุ้มเธอขึ้นมา แต่เธอก็สิ้นใจในอ้อมกอดเขาเสียแล้ว

“ไม่!”

“ไม่!”

เขาตะโกนก้องซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วทันใด เปลวไฟที่อยู่รายล้อมก็ไหม้เข้ามาลามเลียตัวเขา มันร้อนราวไฟจากขุมนรก

วสุธาสะดุ้งพรุดตื่นขึ้น หัวใจเต้นแรง เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นบริเวณขมับราวกับว่าได้วิ่งมาไกลแสนไกล และมันก็เหน็ดเหนื่อยจนต้องหอบตัวโยนนานพอควรแล้วที่เขาไม่ได้ฝันแบบนี้

ชายหนุ่มลุกจากที่นอนมานั่งเหยียดขาที่เก๋อึดตรงระเบียบ สายตามองฝ่าความมืดออกไป พยายามทำใจให้สงบ อย่างไรก็ตามก็แค่ฝันร้าย แต่ภาพฝันคราวนี้ช่างเหมือนจริงอะไรเช่นนั้น มันหลอนให้ประสาทเขาตื่นตัว ไม่สามารถกลับไปข่มตานอนได้อีก

อดไม่ได้ที่จะเดินไปหยิบโทรศัพท์จากข้างในออกมา แล้วกดโทร. ถึงเพื่อน

“มีอะไรวะไอ้ดิน” เสียงกรวิกจ้วเจีย “แม่ง ตีสองเลิกโทร. มา เมียกูก็พลอยตื่นไปด้วย ไอ้ท่า” กรวิกด่า แล้วเขาก็ได้ยินเพื่อนซี้พูดเบาๆ กับอีกคน “โหะหิที่รัก นอนเถอะ เพื่อนพี่ ไอ้ดินนะ จันเดียวพี่ไปคุยข้างนอกดีกว่า”

จากนั้นก็มียเสียงกุกกัก พักหนึ่งเขาก็เล่าเรื่องความฝันให้เจ้าเพื่อนรักฟัง อีกฝ่ายเทศนามาซุดใหญ่

“มึงใช้กูคุ้มไปมัยวะเนี่ย รักษาเมียฟรี แล้วยังถูกปลุกให้มาฟังเรื่องมึงฝัน ทำยังกะไม่เคยฝัน แล้วกูบอกมึงแล้วใช้มัย ว่าให้มึงพักซะบ้าง นี่มึงก็จะเข้าป่าไปอีกแล้ว มึงฟังไปมาไม่ใช่หรออะ”

“เออ แต่ไอ้เรื่องเข้าป่า มันอาชีวะกู เข้าจนชิน ไม่ได้เครียดอะไรนี่”

“จันก็ไม่มื่ออะไร ฝันว่าไฟไหม้ ก็คงจิตได้สำนึกมึงนั่นแหละ เรื่องของงาน ไม่มีอะไรหรอก เครียดนัก ยาคลายเครียดที่กูเคยให้ก็กินชะลี”

“หรือว่า...”

“อะไร? มึงจะพูดอะไรก็รับๆ พูด กูงงง”

“เมื่อเข้าบ้านพักกูไฟไหม้ หรือเพราะเรื่องนี้เลยเก็บไปฝัน”

เขาเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้เพื่อนรักฟัง อีกฝ่ายก็เลยบอกว่า

“เป็นไปได้ มึงมันพวกจิตไวไฟ ภาพเมื่อเข้าอาจจะติดค้างมา แต่อะไรวะ ไฟไหม้บ้านพักหัวหน้าไฟป่า กูายແທນจริงๆ” กรวิกหัวเราะเสร็จก็พูดต่อ “แต่ไอ้ผู้หญิงในฝันที่มึงเล่ามานี้สิ กูสงสัย ใครวะ มึงถึงกับเก็บไปฝัน”

“เขาเป็นผู้อยู่บ้านที่นี่แหละ”

“สวย โสด รีเปล่า”

“ก็ไม่ใช่เหรื โสดมัย...ไม่รู้ คงมีแฟนแล้วมั้ง ป่านนี้แล้วจะเหลืออะไร
นี่มึงจะถามไปทำไมวะ”

“น่าสงสัย คงชอบเค้าแล้วสิทำ ยายนี่ถึงไปอยู่ในจิตใต้สำนึกมึงได้”

“เฮ้ย เปลา” ปฏิเสธเสียงร่ำ “ไม่ได้ชอบ กูเพิ่งคุยกับเขาไม่กี่ครั้งเอง”

“ไม่รู้ไวย ไม่มันจะฝันแบบนั้นแหละ ร้อยวันพันปีมึงฝันถึงแต่ไฟ ไม่เห็น
มีผู้หญิง รู้ไว้ซะไฉน จิตมึงร่ำร้องทวงหาเขาแล้ว”

“นั่นจิตกูก็คงร่ำร้องถึงข้างด้วย เพราะกูก็ฝันถึงข้างด้วย มึงอย่าลืม”

อีกฝ่ายหัวเราะ พูดคุยกันอีกเล็กน้อย ต่างก็วางหูไป วรุณาเองก็รู้สึกดีขึ้น
นึกตำหนิตัวเองที่ทำตัวเหมือนเด็กๆ แค่ฝันร้ายถึงกับปลุกใครมารับฟัง มัน
ช่างไร้สาระสิ้นดี หรือว่าชีวิตเขามันเดียวดายเกินไปอย่างที่เคยบอก
หากมีใครสักคนนอนอยู่เคียงข้าง เขาก็คงปลุกเธอมารับฟังฝันร้ายนั้น แล้ว
บรรยายากที่หน้าตระหนกก็อาจกลับกลายเป็นอบอุ่นแทน

แต่ก็ไม่แน่อีกนั่นแหละ หากชีวิตเขามีใครคนนั้น เขาอาจไม่ฝันร้ายก็ได้
บางที่อาจฝันดีตลอดคืน

ว่าแต่...ทำไมต้องฝันถึงยายผู้ใหญ่นั้นด้วย ในฝันรู้สึกเหมือนใจจะขาด
ที่เธอสิ้นใจในอ้อมกอด เขาคงฟุ้งซ่านจนเกินเยียวยาไปแล้ว พบใครต่อใคร
ก็เก็บมาฝันเป็นตุเป็นตะ

...แฟนคนอื่น ก็ดันเก็บมาฝัน...

เขายังจำได้หรอกที่เนตรดาวบอกว่ายายผู้ใหญ่มาก เป็นแฟนครูใหญ่
พี่ชายเธอ ใ่อ้หมอมเพื่อนเขาก็เหลือเกิน ไม่รู้จะจุดประเด็น หาเรื่องเดาสุ่ม
ส่งเดชไปทำไม

“แปลที่ชีโครงของหัวหน้าเป็นไงบ้างครับ”

เสียงพิชิตถามมาจากที่นั่งด้านข้าง กลบความคิดฟุ้งๆ ของวรุณาได้
เกือบชะงัด

“แห้งดีแล้ว เมื่อเย็นวานก็ไปให้ท่อนามัยเขาดูให้อีกที เขาแกะผ้าพัน
แผลออกหมดแล้ว ตอนนั้นก็แค่อย่าเพิ่งวิ่งหรือทำอะไรให้กระเทือนมาก”

“ไฉ่มีงั้นมันร้ายจริงๆ” พิชิตส่ายหน้าประกอบคำ “ชาวบ้านคนอื่น
แค่เห็นเราก็งงหูตบ แต่ไฉ่นี้สู้ ดินะครับที่เป็นแค่มืด ถ้ามันพบกป็น ผมว่ามัน
คงเอาเราตายทั้งคู่”

“ก็คงได้ตกลงกันลั่นปาละ ใครจะปล่อยให้มันยิงฝ่ายเดียววะ”

“ความจริงหัวหน้าน่าจะบอกผู้ใหญ่ว่าโดนไอ้คนดีของผู้ใหญ่นะมันแหง
เอาก่อน ไม่งั้นก็โดนเข้าใจผิดไปเรื่อยนะครับ”

“ช่างเขาเถอะ ไม่สำคัญอะไรหรอก เบื่อจะอธิบายเรื่องแบบนี้กับ
ผู้หญิง”

หน้าตาคนพูดบอกความเบื่อหน่ายเอาจริงๆ จังๆ พิชิตเห็นแล้วอด
สงสัยไม่ได้ว่าหัวหน้าของเขาจะมีอะไรในใจบางอย่างกับผู้หญิงหรือเปล่านั้น
ท่าทางเต็มไปด้วยอคติ หรือหัวหน้าจะเคยโดนผู้หญิงหักอก ก็ไม่แน่ เพราะ
อายุก็รุ่นนี้แล้ว ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ เขาก็ยังไม่เห็นวสุธาเอ่ยถึงแฟน หรือข้องแหว
กับผู้หญิงคนไหนเลย เหมือนเขาจะพอใจกับความเป็นโสดอย่างเหนียวแน่น
ของตัวเองอย่างนั้น

ก็คงต้องดูกันต่อไป แต่ที่แน่ๆ พิชิตคิดว่าถ้าตัวเองหน้าตาดีแบบวสุธา
ปานนี้เขาคงมีผู้หญิงพันรอบเอาไว้แล้ว

วสุธาพารถขึ้นเนินไปจอดตรงจุดที่พอจะเป็นลานโล่งของป่าไผ่สี่เหลี่ยมขีด
ทั้งหมดลงมาจากถ้ พิชิตถึงกับเผลอมองจากปากดังวู้ แล้วบ่นอุ้

“ร้อนๆ ร้อนจริงๆ นะครับหัวหน้า”

“ก็แห้งละ ฝนทิ้งช่วงนาน ป่าแห้งขนาดนี้ จะไม่ให้ร้อนได้ไง”

วสุธาตอบพลางหันซ้ายหันขวา มองไปรอบๆ ก่อนจะพูดต่อกับพิชิต
และคนอื่นๆ ที่ต่างก็ยืนเหงื่อซึมกันทั่วหน้า

“ถ้าเราป้องกันไม่ให้ไฟไหม้ป่าแถบนี้อีก เชื่อเถอะไม่เกินสามปี มัน

กอดดอกยัมพรายอยู่ใกล้ๆ ฟ้าวรณที่วันนี้ดูสวยสดใสมากกว่าปกติ เธอสวมเสื้อยืดสีชมพูแขนกุดโชว์ช่วงแขนขาวเนียน ส่วนท่อนล่างนั้นเป็นกางเกงขาสั้นเสมอเข้า

“พี่ตินเนี่ย” ลูกปลาค้อนขวับ เป็นกิริยาที่ใครเห็นก็บอกไม่ถูกว่าน่าขบขันหรือน่ารักกันแน่ “ชอบพุดังนี้เรื่อยเลย จะบอกให้นะ ต่อให้ปลาผอมยังไง ก็คงไม่สวยเท่าพี่ฟ้าของพี่หรอก”

“ไม่จริงมั้ง” ฟ้าวรณพุดบ้าง “ลองผอมดูก่อนสิ หน้าปลาออกจะหวานขนาดอ้วนอย่างนี้ ใครๆ ก็ยังชมว่าหน้าสวยอยู่ทุกวันไม่ใช่เหรอ”

“มันลดยากนะพี่ฟ้า”

“ลดยากหรือไม่คิดจะลดกันแน่” วาตินแย้ง “ทำไมปลาไม่ออกไปวิ่งตอนเช้าๆ อย่างพี่ฟ้าเค้าล่ะ”

“คือ...มัน...”

ลูกปลาพุดไม่ออก คนอ้วนทุกคนชี้เกียจออกกำลังกายทั้งนั้น ขนาดเดิน เธอยังไม่ื่อยากเคลื่อนไหว แล้วจะให้ลูกไปวิ่งตั้งแต่เช้ามืดแบบนั้น ฟังดูง่ายๆ ถ้าเธอทำได้ ก็คงผอมไปนานแล้ว

“อ้วนอย่างนี้ แล้วเมื่อไหร่จะมีแฟน”

วาตินยังไม่ยอมยุติเรื่องราวร่างกายของเธอ แถมพุดจี้ใจดำจนลูกปลาชักจะฉีกๆ ขึ้นมาแล้ว เธอหน้างอ ได้กลับด้วยน้ำเสียงห้วน

“ช่างปลาเถอะ ผู้ชายคนไหนมองผู้หญิงแค่อ้วนผอมก็ปล่อยมันไป พี่ตินไม่ต้องห่วงว่าชาตินี้ปลาจะหาใครไม่ได้หรอกนะ ไม่มีใครเอา ปลาที่อยู่ของปลาคนเดียวก็น่าได้ไม่เห็นหนักหัวใคร”

“โกรธเธอ เดี๋ยวนี้แหย่เล่นไม่ได้แล้วเธอ พี่เห็นปลาเป็นน้องนะ ถึงได้...”

“ติน พอเถอะ” ฟ้าวรณขัดขึ้น “คุณนี่เป็นอะไรนะ เจอกันที่ไร ต้องเป็นแบบนี้ทุกที ตินก็ชอบแหย่ปลาเรื่องอ้วนอยู่เรื่อย ไม่มีใครเขาชอบให้แหย่เรื่องแบบนี้หรอกนะ”

“ก็เราหวังดีนี่ฟ้า เป็นห่วงด้วย โอเค งั้นพี่ขอโทษนะปลา”

ลูกปลายังหน้างอ วาตินตรงเข้าไปโอบไหล่เป็นเชิงนอนง้อ แต่เพราะช่วงไหล่ที่หนาและกว้างทำให้ชายหนุ่มโอบได้ไม่ถึงไหล่อีกข้าง เขาจึงเปลี่ยนมาเป็นบีบลำแขนท่อนใหญ่ๆ ของเธอแทน

“โอ๊ย โทษนะ ขอตัด ขอตัด ต่อไปพี่สัญญาว่าจะไม่พูดเรื่องนี้แล้ว”

นั่นแหละ ลูกปลาถึงยิ้มออก “ปลาก็ไม่ได้ว่าอะไรซักหน่อยนี่”

บรรยากาศเดี๋ยวนั้น เปลี่ยนเป็นเย็นลง ฟ้าวรุณวางกระดาดที่ถือมาปักหนึ่งลงบนชั้นวางของตรงหน้าแล้วบอกน้องสาว

“ปลาช่วยติดไว้ในร้านซักแผ่น แล้วก็ช่วยแจกคนที่มาซื้อของให้หน่อยแล้วกัน เป็นแผ่นประกาศของพวกไฟป่านะ เราจะหาคนไปอบรมเรื่องดับไฟ”

ฟ้าวรุณพูดแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่เหมือนเพิ่งทำงานชิ้นใหญ่สำเร็จ ลูล่วง ดีเหมือนกัน เธอจะได้จบๆ ภาระเรื่องเอกสารพวกนี้เสียที วางกองอยู่เต็มบ้านหลายวันแล้ว เจ้าของก็ไม่ว่างมาเอากลับอย่างที่เขาบอกเอาไว้ เมื่อช่วงเช้า วาตินไปหาเธอที่บ้าน คุณกันลัฟเพหระจนมาถึงเรื่องแผ่นประกาศของพวกไฟป่า วาตินบอกเธอว่า

“เห็นยายดาวก็บอกนะว่าเราจะให้ดาวมาเอาคืน แต่เราว่า ฟ้าควรแจกๆ ไปดีกว่า เราคนทำงาน เขาก็คนทำงาน เชื้อเราเถอะ ผูกมิตรกันไว้ดีกว่าจะหมางใจกัน”

“เราไม่ค่อยชอบนายหัวหน้าคนนี้เลย ทำทางเขาก็ไม่ค่อยเป็นมิตรกะเราตั้งแต่แรก แล้วก็พวกใช้กำลัง เขานะ...”

เธอชะงัก แล้วก็ตัดสินใจไม่เล่าเรื่องที่นายมิ่งโดนซ้อมให้วาตินฟัง เรื่องบางเรื่องที่ผ่านมาแล้วโดยที่เธอไม่สามารถจัดการอะไรได้ เล่าไปก็เท่านั้น รังแต่จะหงุดหงิดใจเสียเปล่าๆ

“ทำไมหรือ”

“เปล่า ไม่มีอะไร เอาเป็นว่าเราไม่ค่อยถูกชะตากะเขา แค่นั้นแหละ ตกลง งั้นเดี๋ยวเราจะทำตามที่คุณว่า เอาไปเป็นภาระยายปลาแทนละกัน”

และเพราะเหตุนี้เอง ทั้งคู่จึงมาที่ร้านมินิมาร์ทด้วยกันในเวลาต่อมา

“นึกถึงพวกไฟฟ้าแล้วซ้ำ” ลูกปลาพูดขณะที่เปะแผ่นกระดาษลงไป
ที่ผนังจุดใดจุดหนึ่งของร้าน “จริงหรือพี่ติน ที่เขาวางก่อนไฟไหม้บ้าน
หัวหน้าสถานีละ”

“หือ อะไรนะ?” พี่วรุณสะดุดก็เมื่อได้ยินคำพูดของญาติผู้น้อง

“เกาะพวกที่ทำงานที่นั่นมาซื้อของ แล้วก็เล่าให้ปลาฟังนะ ยังซ้ำกัน
จะเป็นจะตาย เขาบอกว่าหัวหน้าเขาโกรธลมออกหู จริงเปล่าพี่ติน ดาวมันเล่า
ให้พี่ฟังหรือเปล่าเรื่องนี้”

“เล่า แต่พี่แปลกใจจริงๆ ทำไมลูกน้องเขาถึงเอาเรื่องนี้มาพูดกัน
ในตลาดนะ ดาวบอกพี่ว่าคุณติน หัวหน้าเขากำชับแล้วกำชับอีก”

“อ๊วย เรื่องแบบนี้มันน่ามาทึ่งจะตาย พี่ฟ้าว่ามัย มันออกจะฮา บ้าน
คนดับไฟ แต่กลับโดนไฟไหม้ซะเอง เป็นปลา ปลาकिनปากออก”

“ไหม้เมื่อไหร่หรือ”

พี่วรุณถามแบบไม่เจาะจงคนตอบ ดวงตายังครุ่นคิด เรื่องใหญ่ขนาดนี้
ทำไมผู้ใหญ่บ้านอย่างเธอถึงไม่รู้เรื่องนะ จริงสิ ไฟไหม้ในเขตปกครองของเขา
เธอเป็นคนนอกจะไปรู้ได้อย่างไร

“รู้สึกจะเมื่อวันเสาร์ที่แล้ว ไฟไหม้ตอนเช้าๆ มันก็ผ่านมาหลายวันแล้ว
แต่ในตลาดเขาก็ยังซ้ำกันไม่หายเลยพี่ฟ้า ก็หมู่บ้านเรามีแค่นี้ เกิดเรื่องอะไร
ขึ้นมา มันก็รู้กันหมด ปิดยังงี้ก็ไม่มิดหรอก”

“แล้วนายหัวหน้านั้นทำไงละ ไม่ขายหน้าแทบตายหรือ จะไปดับไฟฟ้า
แต่ไม่มีปัญญาดับไฟในบ้านตัวเอง”

พูดแล้วเธอก็รู้สึกสมเพชนายไฟปานนั้นเต็มทน ไฟคงไหม้วันที่เขาเจอ
เธอลังในตอนเช้าแน่แหละ มีหน้า พอเขารับโทรศัพท์ถึงได้ลุกลี้ลูกหลบแบบนั้น
เธอก็ไม่ยอมบอกว่าเกิดอะไรขึ้น ที่แท้เรื่องมันเป็นอย่างนี้เอง

“เห็นดาวบอกว่า หัวหน้าดินไม่อยู่ เข้าป่าไปหลายวันแล้ว” วาทินเป็น

คนตอบเธอ “เขาคงยังไม่รู้หรอกว่าเรื่องมันร้ายไปทั่วแล้ว แต่เราว่าถึงรู้ ก็ทำอะไรได้ เสียหน้าไปเท่านั้น แต่ก็คงพักเดียว เดี่ยวคนก็คงลืม”

“แต่เปล่าว่าลืมนะเรื่องแบบนี้ โถ สงสารเค้าเหมือนกันนะ จะเดินตลาดยังไงเนี่ยต่อไปนี่”

...ลูกปลาร้าพิ้ง แต่แวตาก็ยังซ่อนรอยขบขันไว้ไม่มีด...